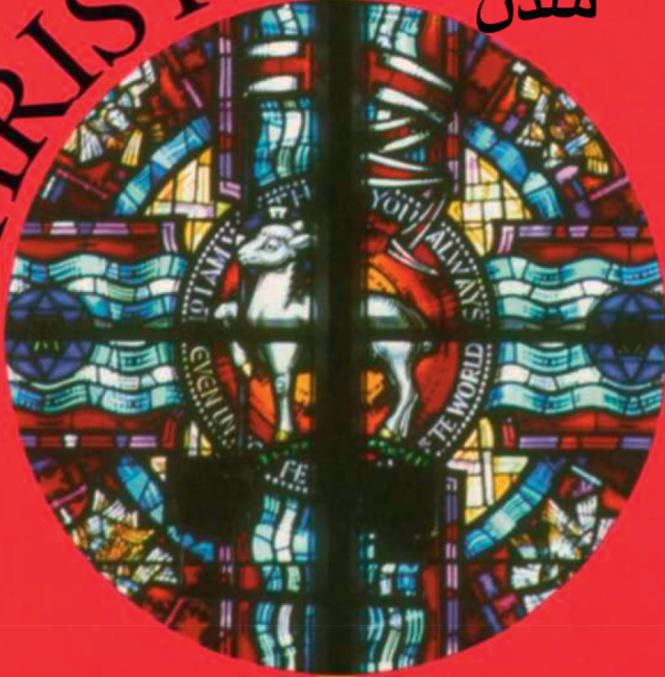

CHRISTEN

مسیحی
شدن

آنها چگونه زندگی می کنند

Wie sie leben

کاتولیکها چه باوری

دارند

Was Katholiken
glauben

Christen glauben

„an Gott, den Vater, den Allmächtigen, den Schöpfer des Himmels und der Erde und an Jesus Christus, seinen eingeborenen Sohn, unsern Herrn, empfangen durch den Heiligen Geist, geboren von der Jungfrau Maria, gelitten unter Pontius Pilatus, gekreuzigt, gestorben und begraben, hinabgestiegen in das Reich des Todes, am dritten Tage auferstanden von den Toten, aufgefahren in den Himmel; er sitzt zur Rechten Gottes, des allmächtigen Vaters; von dort wird er kommen, zu richten die Lebenden und die Toten.“

Sie glauben

„an den Heiligen Geist, die heilige katholische Kirche, Gemeinschaft der Heiligen, Vergebung der Sünden, Auferstehung der Toten und das Ewige Leben.“

Liebe Leserin, lieber Leser,

viele Menschen meinen, der christliche Glaube sei zu umfangreich, zu kompliziert und schwer verständlich. Man müsse viele Bücher lesen und ganze Bibliotheken kennen. Dabei kann man den ganzen christlichen Glauben in seinem Kern zu einem einzigen Satz zusammenfassen:

Gott liebt jeden Menschen.

Er liebt ihn so sehr, dass er selbst Mensch wurde. Er will alle Menschen über ihren Tod hinaus in alle Ewigkeit bei sich haben und an seinem Leben teilhaben lassen. Glauben heißt, sich diese Liebe gefallen zu lassen und auf sie zu antworten:

Gott zurück zu lieben. Das ist alles.

Alles andere, alle Gebote und Normen, alle Dogmen und Regeln, alles Tun und Lassen, alles Beten und Leben sind nur ein Buchstabieren und Entfalten dieser einen grundlegenden Wahrheit. Sie sind die „kleinen Münzen“, das Wechselgeld, mit dem der Gläubige den großen Scheck der Liebe Gottes im Alltag einlöst. Aber jede dieser kleinsten Münzen muss gedeckt und echt sein. Was sich mit dem Kernsatz: „Gott liebt“ nicht deckt, ist Falschgeld, mag es auch noch so fromm „klingen“.

اعتقادات مسیحیان

"خداوند، پدر متعال، خالق آسمان و زمین، و عیسی مسیح، تنها فرزندش، خداوندگار ما که نطفه اش بوسیله روح القدس بسته شد و توسط مریم باکره به دنیا آمد، بوسیله پونتیوس پیلاتوس زجر کشیده و مصلوب شد، درگذشت و مدفون شد، در سومین روز درگذشتش از زمین برخاست و به بهشت صعود کرد. او اکنون بر دست راست خداوند پدر قادر نشسته و از آنجا بر زندگی و مرگ قضاورت می کند."

مسیحیان معتقدند به

"عشق در روح القدس، کلیسای مقدس کاتولیک، کمونیون قدیسان، بخشش گناهان، رستخیز مردگان و ابدیت."

خواننده عزیز،

خیلی از مردم فکر می کنند که باورهای مسیحی بیش از اندازه بزرگ، پیچیده و غیر قابل فهم هستند. برای درک آنها باید کتابهای زیادی خوانده شود و به کتابخانه های فراوانی رفت. در حالی که کل باورهای مسیحیت را می توان در یک جمله کوتاه خلاصه کرد:

خداوند همه را دوست دارد.

او آنچنان انسانها را دوست دارد که خود به شکل انسان ظهور کرد. او ابدیت را برای همه می خواهد و می خواهد مثل انسانها زندگی کرده و بمیرد، تا عشقش را به بشریت ثابت کرده و انسانها را هم عاشق خود کند.

عشق به خداوند، فقط همین.

هر چیز دیگری، همه فرمانها و استانداردها، همه قوانین و مقررات، همه کنشها و واکنشها، همه دعاها و زندگی، همه و همه توضیح این حقیقت ساده هستند. اینها به منزله یک سکه ای هستند که با باورشان، مؤمنان با عشق به خداوند، گنجینه ای بدست خواهند آورد. اما هر یک از این سکه های ناچیزبایستی بدست بیایند و اصل باشند، چرا که جمله کلیدی این است: "عشق به خدا" که غیر قابل قیمت گذاری است و پول در مقابلش جعلی بوده و به هیچ وجه زاهدانه نیست.

Jesus Christus

Er ist das Bild des unsichtbaren Gottes. Denn Gott wollte mit seiner ganzen Fülle in ihm wohnen um durch ihn alles zu versöhnen.

Um das Jahr 6 vor unserer Zeitrechnung wurde in Palästina, in der kleinen, unbedeutenden Stadt Bethlehem, Jesus geboren. Seine Mutter hieß Maria; als sein Vater galt der Zimmermann Josef aus Nazareth. Dort wuchs Jesus auf. Mit etwa 30 Jahren beginnt er als Wanderprediger aufzutreten und den Anbruch des Reiches Gottes zu verkünden. Drei Jahre später wird er unter dem Vorwurf der Gotteslästerung am Kreuz hingerichtet. Seine zentrale und erlösende Botschaft ist ganz einfach: Gott liebt die Menschen. Wer darauf vertraut, wird frei.

Liebe sucht Nähe

So wie Eltern sich herabbeugen, um besser - von Angesicht zu Angesicht - mit ihrem Kind zu reden, so hat sich Gott in Jesus von Nazareth zu den Menschen hinab gebeugt und Beziehung gesucht. Die Bibel formuliert: Gott, der sich auf dieses (menschliche) Niveau herablässt, hat sich „erniedrigt“.

Liebe heilt

Diese Nähe heilt Menschen, nimmt ihnen die Angst, Niedergedrückte richtet sie auf, den Entehrten gibt sie ihre Würde zurück. Jesus macht Menschen an Leib und Seele gesund. Anerkannt und geliebt zu werden, wirkt Wunder: Selbst Tote stehen zu neuem Leben auf. In Jesus ist nicht nur Gott den Menschen nahe gekommen, die Menschen sind durch ihn auch Gott näher gekommen.

Über Jesus, den die Christen zugleich als Gott bekennen, sind alle Menschen in Gott zuhause. Mit Jesus sind alle Menschen in Gott eingebunden. Von dieser „Richtschnur“ Jesus von Nazareth kann sich jeder führen lassen. Wer ihm nachfolgt, findet mitten hinein ins Herz Gottes. Das meint Jesus, wenn er von sich sagt: „Ich bin der Weg, die Wahrheit und das Leben.“

Eins mit dem Vater im Himmel

Es ist verständlich, wenn sich damals und heute Menschen an diesem Anspruch stoßen. Viele sehen in Jesus einen besonderen Menschen, sie stimmen auch zu, dass er „ein Mann Gottes“ gewesen ist. Aber Gott selbst? Die Juden sahen damals in diesem Anspruch eine Gotteslästerung. Für die Griechen war dieser Gedanke die reine Torheit. Aber Jesus hat kein Wort zurückgenommen. Er sagt: „Ich und der Vater sind eins!“ Er steht für diesen Anspruch auch dann ein, als er ihn ans Kreuz führt. Seine Auferweckung aus dem Tod verstehen Christen als göttliches Siegel: Indem Gott Jesus aus dem Tod erweckt, bestätigt und beglaubigt er dessen Anspruch. Die Auferstehung ist für Christen das Fundament ihres Glaubens. Paulus versichert:

„Christus starb für unsere Sünden.

او تصویری از خداوند قابل رویت است. چرا که خداوند از اینکه خود را کاملا در او قرار داده خشنود است تا همه چیز را با او سازگار کند.

عیسی مسیح در حدود سال ۶ قبل از میلاد در فلسطین، در شهر کوچک و کم اهمیت بیت لحم بدنیا آمد. مادرش مریم بود، و پدرش نجاری بنام یوسف ناصری. در آنجا بود که عیسی بزرگ شد و هنگامی که ۳۰ ساله شد شروع کرد به دوره گردی و موعظه برای وجود و ظهور پادشاهی خداوند. سه سال بعد او به واسطه کفرگویی محکوم به مرگ شده و مصلوب شد. پیام اصلی و رستگار کننده اش ساده است: خداوند انسانها را دوست دارد. همه آزادند که به او اعتماد کنند.

عشق در نزدیکی است

همانطوری که والدین خم می شوند تا با فرزندانشان بهتر و رودررو صحبت کنند، خداوند از طریق عیسی ناصری خود را برای انسانها خم کرده و خواهان برقراری ارتباط با آنها شد. انجیل مقدس می فرماید: خداوند تا حد انسان خود را "پایین آورد".

این نزدیک بودن، انسانها را با هم آشتی می دهد، ترس و ناامیدی را از آنها دور می کند و شایستگی را به آنها باز می گرداند. عیسی، انسانها را چه از جسم و چه از روح سالم می گرداند. همه انسانها را شناخته و دوست می دارد، معجزه می کند: حتی مردگان را زنده می گرداند. نه تنها خداوند از طریق عیسی به انسانها نزدیک می شود بلکه انسانها نیز از طریق او به خداوند نزدیکتر می شوند.

با عیسی، مسیحیان به خدا نیز اعتراف می کنند، گویی همگان در خانه خود با خداوند هستند. با عیسی انسانها با خداوند در هم می پیچند. با این "رهنمود" هرکسی که دنباله رو عیسی ناصری باشد به قلب خداوند وارد می شود، همانگونه که او با خود می گوید: "من آن مسیر هستم، مسیر حقیقت و زندگی."

کسی با پدر در آسمانها

کاملا قابل درک است که گاهی کسی لنگان لنگان به سوی او برود. خیلی از مردم در عیسی شخص ویژه ای می بینند، نیز آنها قبول دارند که او "مرد خدا" بود. اما نه خود خداوند! از نظر یهودیان این اعتقاد که عیسی مسیح خود خداوند بود، کفر محسوب می شود. از نظر یونانیان، این باور حماقت محض است. اما عیسی جمله ای می گوید: "من و پدر یکی هستیم." او روی حرف خود می ایستد حتی هنگامی که مصلوب می شود. رستاخیز او از مرگ برای مسیحیان همچون مهری الهی بر این باور است: چون خداوند عیسی را از مرگ به عروج رساند، تاییدیهست بر این مدعا. رستاخیز عیسی اساس و بنیان باور مسیحیان است: پل اطمینان می دهد که:

"مسیح برای گناهان ما درگذشت، و جسمش دفن شد."

wie es die Schriften gesagt haben und wurde begraben. Er ist am dritten Tage auferweckt worden, wie es die Schriften gesagt haben und erschien dem Kephas (Petrus) und dann den Zwölf (Aposteln). Dann aber erschien er mehr als fünfhundert Brüdern zugleich. Die meisten von ihnen sind noch am Leben, einige von ihnen sind entschlafen."

Zum ersten Mal hat der Tod einen Menschen nicht festhalten können. Christen glauben: Damit wurde die Macht des Todes prinzipiell durchbrochen. Der Tod ist auch für uns nicht mehr end-gültig. Er ist seither Durch-gang zu Gott. Jesus sagt: „Wer an mich glaubt, hat das Ewige Leben und ich werde ihn auferwecken am Jüngsten Tag."

Liebe befreit

In Jesus ist Gott auf die Menschen zugegangen. Er ist die „leibhaftige Zuneigung Gottes zu uns". Die Bibel spricht von der „Menschenfreundlichkeit Gottes", die in Jesus wie „ein Licht in der Finsternis" erschienen ist.

Dieses Licht taut die Menschen auf und entkrampft sie. Es macht sie fähig, menschlich zu leben. Es macht aus kleinlichen Seelen großherzige Wesen. Aus Kleingeistern Großmütige.

Jesus sagt:

Folgt mir nach. Liebet einander,
wie ich euch geliebt habe.
Werdet (so) vollkommen,
wie euer Vater im Himmel vollkommen ist.

Nicht nur Gott kennen wir allein durch Jesus Christus, auch uns selbst kennen wir nur durch ihn... Ohne ihn wissen wir weder, was unser Leben, noch was unser Tod, noch was Gott, noch was wir selber sind."

(Blaise Pascal)

Wie kann man diesen Jesus heute kennenlernen?

Der naheliegendste Weg ist, das Neue Testament bzw. eines der vier Evangelien zu lesen. Darüber hinaus sollte man den Kontakt und das Gespräch mit Menschen suchen, die Jesus bereits nachfolgen und den Glauben leben. Für den, der Christ werden möchte, kennt die Kirche daher eine Zeit des Kennenlernens und des gemeinschaftlichen Hineinwachsens in Gemeinde und Glaube. Diese Zeit heißt „der Katechumenat". Dessen Dauer richtet sich ganz nach der individuellen Situation.

او در روز سوم برخاست، و همانطور که گفته شده برپطروس ظاهر شدو پس از آن بر دوازده (حواری) دیگر. و سپس ناگهان بر پانصد برادر دینی دیگر ظاهر شد. اکثر آنها هنوز در قید حیاتند، بعضی هایشان در خواب رفته اند." برای اولین بار مرگ یک انسان را نتوانست در نورد. مسیحیان باور دارند که: قدرت مرگ در مورد عیسی مسیح شکسته شد. مرگ دیگر پایان راه ما نیست. پس از آن او راهش را به سوی خداوند گشود. عیسی می فرماید: " هر آنکس که به حیات ابدی من باور داشته باشد من او را در آخرین روز بر می خیزانم."

عشق بی آایش

خداوند از طریق عیسی به انسانها دست پیدا کرد. عیسی " نمود جسمی" خداوند برای ما است. انجیل می فرماید: " مهربانی خداوند" که در عیسی ظاهر گشت همانند " نوری در تاریکی" است. این نور انسانها را گرم کرده و آنها را آرام می سازد. آنها را قادر می سازد که همچون انسان زندگی کنند. این نور افراد کم اهمیت را بس سخاوتمند می سازد. از جانی بی مایه به روحی گشاده دست.

عیسی می فرماید:

در پی من بیایید. همدیگر را دوست بدارید.
همانطور که من به شما عشق می ورزم.
آنگاه کامل خواهیم شد،
همچون پدر که در آسمانها کامل است.

"خداوند را نه تنها از طریق عیسی، بلکه در خود عیسی می شناسیم، برای ما هر چه می دانیم از طریق اوست... بدون او نه حیات، نه ممات، نه خداوند و نه حتی خودمان را نمی شناسیم."
(بلز پاسکال، فیلسوف، ریاضی دان و فیزیکدان قرن ۱۷ فرانسه)

چگونه می توانیم همین امروز عیسی را بشناسیم؟

واضحترین راه مطالعه عهد جدید و نیز یکی از چهار انجیل است. علاوه بر آن، باید کسانی را که قبلاً به باور عیسی رسیده و پیروش هستند یافت و با آنها ارتباط برقرار کرد. برای کسانی که می خواهند مسیحی شوند، کلیساها دوره معارفه و آشنایی با مسیحیت را جهت بیشتر دانستن باورهای مسیحی به شما معرفی می کند. به این دوره ها "نوآموزی اصول مسیحیت" می گویند. طول این دوره ها بستگی به شرایط و جزئیات اطلاعات هر فرد.

Glauben

Glaube ist antwortende Liebe. Glauben heißt: Sein Leben auf Gott bauen. Viele Menschen meinen, Glaube sei heute schwerer, weil wir scheinbar Gott nicht mehr brauchen, um die Welt zu verstehen und das Leben zu bewältigen. Unsere Wissenschaft macht rasante Fortschritte und entschlüsselt die Natur mehr und mehr. Aber je größer unser Weltbild und Menschenbild wird, umso größer wird auch der Schöpfer, Gott. Nur für den, der zufrieden ist mit dem, was er unmittelbar sieht und hört, gibt es keine Fragen darüberhinaus.

Glaube sieht weiter...

So aber kann die Wirklichkeit, in der wir leben, nicht voll erfasst werden. Auch die Frage nach dem Sinn unseres Lebens findet so keine befriedigende Antwort. Eine tragfähige Antwort ist für den Glaubenden die Gewissheit, dass wir bis über den Tod hinaus von Gott geliebt und angenommen sind. Ohne die Weitergabe dieser Liebe bleibt menschliches Leben kalt und arm. Glauben widerspricht nicht der Vernunft. Vielmehr bringt uns die Vernunft bis zu dem Punkt, wo unser Leben über sich hinausweist und sich Fragen stellen, die mit Wissenschaft allein nicht beantwortet werden können.

Ich glaube Dir

Das über den Verstand hinaus weiterführende Wissen, gründet für Christen in der Offenbarung, die Jesus Christus uns geschenkt hat. Er, der von Gott kommt, hat uns geoffenbart, wie Gott ist und wie er zu uns steht. Letztlich glauben Christen nicht an „etwas“, nicht einmal an bestimmte Wahrheiten und Glaubenssätze, sondern an Jesus Christus. An ihm geht kein Weg vorbei. Deshalb ist es wichtig zu erfahren, was er gesagt und getan hat. Davon ist uns im „Neuen Testament“ der Bibel berichtet. Jesus hat gesagt und gezeigt, dass Gott alle Menschen liebt, und dass er will, dass die Menschen diese Liebe weitergeben.

ایمان پاسخ به عشق است. ایمان یعنی: زندگی را برای خداوند بساز.

خیلی از مردم اعتقاد دارند که این روزها ایمان داشتن کار بسیار سختی است چون از نظر آنها پر واضح است که در دنیا به وجود خدا نیازی نیست. دانش ما به سرعت در حال پیشروی بوده و رازهای طبیعت را یکی پس از دیگری آشکار می کند. اما نگاه به جهان بزرگتر از تصور آدمی است، نیز خالق آن خدا هم بزرگتر از تصور انسان است. برای کسی که بلافاصله به آنچه که می بیند و می شنود راضی است، سوال دیگری بوجود نمی آید.

ایمان فراتر را می بیند...

اما بدین ترتیب، واقعیتی که در آن زندگی می کنیم، پیگیری نمی شود. پرسش اینکه معنی زندگی چیست هرگز پاسخ قانع کننده ای نمی یابد. در حالیکه پاسخ صریح اطمینان مؤمنان است، اینکه خدا ما را دوست دارد و می پذیرد حتی پس از مرگمان. بدون آشکار ساختن این عشق، زندگی بشریت سرد و غمگین باقی می ماند. ایمان ناقض دلیل نیست. برعکس ما دلیل را به نقطه ای می بریم که فراتر از زندگانیمان است و با این نگاه پرسشهای بیشتری را بوجود می آوریم که دانش بشریت قادر به پاسخ آنها نیست.

من به تو ایمان دارم

بلوغ فراتر از دانش بشر اساس نگرش مسیحیان برای هر آنچه عیسی مسیح به ما داده است. او که از جانب خداوند آمده استبرای ما آشکار کرده که خدا چیست و برای ما چگونه است و سرانجام اینکه مسیحیان فقط به "یک چیز" ایمان ندارند نه حتی به یک حقیقت و ایمان خاص بلکه به عیسی مسیح است که باور دارند. در او دیگر خطایی نیست، پس اهمیت دارد که بدانیم او چه گفته است و چه کرده است. این موضوع را "کتاب عهد جدید" به ما می گوید. عیسی گفت و نشان داد که خداوند انسانها را دوست دارد، و می خواهد که انسانها هم همدیگر را دوست بدارند.

Glaube heißt also zu allererst vertrauen, dass Gott uns liebt. Das Glaubensbekenntnis, das „Credo“ zählt auf, was Gott für uns getan hat und tut: Er ist wie Vater und Mutter zu uns; er hat alles erschaffen; in Jesus ist Gott ein Mensch wie wir geworden; mit uns und für uns ist er gestorben; gleichzeitig hat er für immer den Tod besiegt; durch die Kirche ist er uns bleibend verbunden; er vergibt unsere Schuld und schenkt uns das Ewige Leben.

Nicht Sache des Gefühls

Mancher klagt: Ich kann nicht glauben und er meint: Ich fühle nichts, spüre Gott nicht, merke nichts in mir. Aber so wenig Vertrauen „Vertrauensseligkeit“ ist, so wenig ist Glaube nur „Gefühl“. Vertrauen gründet dagegen auf Erfahrung und muss sich vernünftig begründen lassen. Glauben und Vernunft stehen nicht im Widerspruch. Aber übersteigen kann und muss der Glaube die Vernunft: Ein „begriffener“ Gott wäre nicht Gott.

Glaube bewährt sich im Leben

„Kehrt um und tut Buße, denn das Reich Gottes ist nahe!“ Mit dieser Forderung rief Jesus von Nazareth vor rund 2000 Jahren Menschen in seine Nachfolge. Umkehr und Buße sind bis heute zentrale Forderungen des Glaubens. Umkehr meint dabei die Hinwendung und die Zukehr zu Gott. Wenn ein Mensch sein Angesicht und sein Herz Gott offen zuwendet, steht er in Beziehung und lebendigem Austausch mit Gott. Das verändert sein Leben. Er erkennt deutlicher, wo Fehler und Schatten sein Leben verdunkeln. Das kann schmerzlich sein und unbequem. Sein Leben entsprechend zu ändern und daran zu arbeiten: das meint der Begriff „Buße tun“. Buße ist im christlichen Verständnis nicht Strafe und Vergeltung, sondern Neuanfang und Verbesserung.

Der Glaube muss das Leben durchdringen und sich im Alltag auswirken. Die Gläubigen sollen den Willen Gottes in der Welt zu verwirklichen suchen und die Liebe, die Gott schenkt, weitergeben. Die Bibel sagt im Jakobusbrief: „Der Glaube ist ohne Werke tot“. Deshalb gehört zum gelebten Glauben auch das Mitun im öffentlichen und gesellschaftlichen Leben, zum Beispiel der Einsatz für Friede und Gerechtigkeit, für Menschenrechte und die Bewahrung der Schöpfung.

Krisen des Glaubens

Es gibt im Glauben auch und immer wieder Krisen, vor allem, wenn ein kindliches Gottesbild - notwendigerweise - abgelöst wird durch einen reifen, erwachsenen Glauben! Oder wenn Schicksalsschläge und Enttäuschungen an der Liebe Gottes zweifeln lassen, oder gar zum Verlust des Glaubens führen. Krisen aber sind Reifestadien, die - wenn man sie besteht - den Glauben vertiefen und wachsen lassen. Dazu hilft es, wenn man mit anderen seine Fragen und Zweifel austauscht, wenn man die Gemeinschaft gläubiger Menschen sucht.

Wenn ich nur glauben könnte!

Nicht wenige Menschen tun sich schwer mit dem Glauben. Sie haben Probleme mit den Inhalten, verstehen das eine nicht und zweifeln an anderem. Andere vermissen das Gefühl des Glaubens, obwohl sie das gerade erleben möchten. Darüber zu reden kann helfen. Erfahrungen austauschen bringt weiter. Die christlichen Kirchen bieten vielfältige Veranstaltungen an: Bildungsangebote, Glaubenswochenenden, Besinnungs- und Einkehrtage, Exerzitien, Meditations- und Selbstfindungskurse, Kloster auf Zeit, Briefseelsorge...

بنابراین ایمان و اعتماد نخستین و مهمترین چیز برای عشق خداوند است. باور و شهادت مسیحیان یا همان "کردو" بر آنچه که خداوند برای ما انجام داده و می دهد می باشد. او همچون پدر و مادر برای ماست؛ او همه چیز را خلق کرده است؛ در قاموس عیسی، خداوند با هیبت انسانی ظاهر شده و بمانند ما انسانها می باشد، با ما و برای ما می میرد؛ در همین حال او توسط کلیسا برای همیشه زنده مانده و مرگ را شکست می دهد تا ما تغییر کنیم؛ او گناهان ما را می بخشاید و با حیات ابدی می دهد.

نه بعنوان چیزی که احساس شود.

خیلیها زاری می کنند که: نمی توانیم باور کنیم، و او می گوید: من چیزی را احساس نمی کنم، خداوند چنین کرده است در من. اما اندکی اعتماد، "اطمینان کورکورانه" اعتقاد کمی است، تنها "احساس" لازم است. اطمینان بر مبنای طرف دیگر است، تجربه باید قادر به توجیه باشد. ایمان و دلیل به هم مربوط نیستند. ولی می توانند از هم پیشی بگیرند و ایمان دلیل باشد: بدون فهم و درک دیگر خداوند، خداوند نخواهد بود.

ایمان خود را در زندگی اثبات می کند

"توبه کنید و توبه کنید که پادشاهی خداوند نزدیک است!" این نیاز را عیسی ۲۰۰۰ سال پیش از ناصره فریاد زد. ایمان آوردن و توبه کردن هنوز در مرکز توجه اعتقادات مسیحیت است. برگشت هم در اینجا به معنی پشت کردن به خدا است. اگر آدمی رویش و قلبش برای خداوند باز شود، او به خدا مرتبط و بطور زنده متصل می شود. این تغییر در زندگی باعث می شود به وضوح ببیند کجا سیاهیها و تباهیها بر زندگی سایه افکنده اند. و این دردناک و رنج آور است. ولی تغییر در اوزندگیش را دگرگون می سازد: این تغییر را "توبه" می نامند. توبه در مسیحیت درکی از عقوبت و عذاب نیست، بلکه یک آغاز جدید برای جبران است.

ایمان باید تراوشی در زندگی باشد و بر زندگی روزمره اثر بگذارد. ایمان باید بدنبال اراده خواند باشد تا حیات را مفهوم دهد و عشق را که خداوند به ما هدیه داده توضیح دهد. انجیل مقدس می فرماید: "ایمان بدون اثر آتش مرده است." بنابراین ایمان زنده شامل زندگی روزمره در جامعه است، بعنوان مثال کاربرد صلح و عدالت برای حقوق بشر و همبستگی همه موجودات.

بحرانهای ایمان

همچنین در ایمان بارها و بارها بحرانهایی پدید می آید، بویژه وقتی که تصور یک کودک از خدا تبدیل به تصور یک فرد بالغ و ایمان یک بزرگسال می شود! یا اگر تردیدی در اقبال داشته یا ناامیدی غالب گردد که حتی به فقدان ایمان نیز منتهی می شود. اما بحرانها مراحل بلوغ هستند و باعث عمیقتر شدن ایمان و رشد آن می شوند، اگر ایمانی وجود داشته باشد برای این منظور، برسیدن و شک کردن و در میان گذاشتن آنها با دیگران کمک شایانی به جامعه معتقدان خواهد کرد.

Ein Mann wurde hoch oben in einem Turm gefangen. Seine Frau überlegte, wie sie ihn befreien könnte. Sie bestrich die Fühler eines Käfers mit Honig und band an das Hinterbein einen hauchdünnen Seidenfaden. Unterhalb des Turmfensters, hinter dem der Gefangene saß, setzte sie das Tier an die Mauer. Dem Honig folgend kroch der Käfer den Turm hinauf. Der Gefangene bemerkte das Tier, nahm es auf, sah den Faden und zog daran. An den Faden war ein Bindfaden geknüpft, daran ein Garn, an dem war ein Tau befestigt. An dem konnte sich der Gefangene schließlich in die Freiheit abseilen.

Ohne Glaube ist der Mensch eingeschlossen in reine Innerweltlichkeit; er sieht nicht den weiten Horizont der Hoffnung und auch keinen Weg über den Tod hinaus. Der Glaube führt in die Freiheit. Dieser Glaube wächst aus kleinen Ansätzen. Selbst kleine, unscheinbare Dinge - wie der Käfer in der Erzählung - können über sich hinausweisen und zu einem Anknüpfungspunkt werden, der mir nach und nach die Welt des Glaubens erschließt. In alltäglichen Dingen kann ich die Fürsorge und Hinwendung Gottes erkennen. Sie werden zu Zeichen seiner Liebe. Wer vertraut und sich auf Gott einlässt, wird mehr und mehr erkennen, wie tragfähig der Glaube ist und dass der Glaube ein Weg in die Freiheit ist.

Weil Gott liebt, hat er die Welt erschaffen.

روزی مردی در داخل برجی گرفتار گشت. همسرش ب فکر افتاد که چگونه او را رها کند. او کمی عسل را به خرطوم سوسکی مالیدند و آنرا بهنخ سبک ابریشمی بست. زیر پنجره برج، جایی که زندانی نشسته بود، حشره را روی دیوار قرار داد. حشره بدنبال عسل به بالای برج خزید. زندانی متوجه حشره شد، آنرا گرفت، نخ را دید و آنرا کشید. به آن نخ سبک ریسمانی بسته شده بود با بالا کشیدن ریسمان، زندانی عاقبت توانست خود را آزاد کند.

بدون ایمان، آن مرد در انزوای کامل از دنیای خارج بود؛ او افق روشن امید را نمی دید و جز به مرگ نمی اندیشید. ایمان او را به آزادی هدایت کرد. این ایمان از امید اندکی برمی خیزد. حتی چیزهای کوچک و کم ارزش مثل یک سوسک در حکایت ما می توانند فراتر رفته و سرچشمه ایمان و امید باشند. آیا در زندگی روزمره می توانم مراقبت و فداکاری خداوند را تشخیص دهم؟ آنها نشانه های عشق او به من هستند. کسانی که به خدا اعتماد داشته و آنرا باور دارند بیشتر و بیشتر درک می کنند چه کامیاب است ایمان و اعتقاد برای رهایی و آزاد شدن.

چون خداوند تو را دوست دارد، جهان را خلق کرده است.

Ich glaube an Gott, den allmächtigen Vater, Schöpfer des Himmels und der Erde. Gott hat die Welt erschaffen! Mit dieser Aussage beginnt das Glaubensbekenntnis aller Christen.

Die Welt: Nicht ohne Grund

Christen sind davon überzeugt: Der ganze Kosmos, Materie und Energie, Raum und Zeit haben ihren Grund in Gott. Alles was ist, existiert, weil Gott es will. Ohne seinen Willen ist nichts.

Die Bibel und das Glaubensbekenntnis machen keine Aussagen darüber, wie und wann diese Schöpfung geschehen ist. Diese Fragen überlässt der Glaube der Naturwissenschaft. Dem Glauben geht es allein um die Frage, warum die Welt ist, die doch genauso gut auch nicht sein könnte. Ihre Frage ist nicht das Wie, sondern das Warum. Die Antwort, die der Glaube auf diese Frage gibt, ist: Gott hat die Welt erschaffen, weil er liebt.

Der Grund ist: Liebe

Liebe ist immer kreativ. Liebe lebt von Begegnung, vom Gegenüber, von der Ansprache, von der Berührung, von der Möglichkeit zu schenken und beschenkt zu werden. Liebe zeugt Leben: Biologisch, seelisch und geistig. Auch Gottes Liebe ist schöpferisch. Gott ist wie Eltern, wie Vater und Mutter. Die Bibel beschreibt die Erschaffung der Welt auch nicht mit physikalischen Formeln, sondern anschaulich mit einem Bild: Gott legt einen Garten an, ein Paradies, in dem der Mensch zuhause sein soll und sich entfalten kann. In diesem Garten gehen Gott und Mensch unbefangen miteinander um. Sie begegnen einander und sprechen miteinander.

Die Bibel berichtet aber auch, dass dieses Schöpfungsideal scheitert. Misstrauen und Angst stören von Anfang an die Beziehung zwischen Gott und Mensch. Darunter leidet in Folge die ganze Schöpfung. Sie „stöhnt und ächzt“, schreibt Paulus, wie eine Gebärende in ihren schmerzlichen Wehen.

Die Schöpfung dauert noch an. Das anfängliche Ziel muss eingeholt werden. Die Vollendung steht noch aus. Die Bibel berichtet davon, wie Gott immer wieder versucht, diese Welt und die Menschen zu retten. Rettung durch Gott nennt die Bibel „Erlösung“. Es ist das Bemühen, eine noch „gebundene Schöpfung“ zu sich zu befreien, Gottes schaffende und formende Hände tragen nach wie vor diese Welt. Sie tragen die natürliche Evolution ebenso, wie das moralische Heranreifen der Menschheit zu mehr Menschlichkeit.

Zerstörung oder Vollendung?

Viele empfinden schmerzlich die Brüche und Risse dieser unfertigen Welt; sie leiden unter Vergewaltigung und Verlust, müssen Unrecht ertragen, Kriege über sich ergehen lassen, sie werden von schlimmen Krankheiten gequält, von Gemeinheiten;

من به خدا ایمان دارم، پدر قادر، خالق بهشت و زمین.
خداوند جهان را آفرید! با این جمله آیین همه مسیحیان آغاز می شود.

جهان بدون دلیل نیست

مسیحیان باور دارند که سرتاسر گیتی، جسم و انرژی، زمان و مکان ریشه در خداوند دارند. هر آنچه که وجود دارد برای آن است که خداوند می خواسته. بدون اراده او هیچ چیزی وجود نخواهد داشت.

انجیل و کردو، هیچ جمله ای در خصوص چگونگی و زمان پیدایش عالم ندارند. این پرسشها بعهدہ علوم هستند. ایمانی که به آن اعتقاد داریم به سوال اینکه چرا به این شکل که هست وجود دارد پاسخ می دهد. پرسش شما "چگونگی" نیست بلکه "چرائی" است و پاسخ اعتقاد ما به این پرسش، این است که خداوند جهان را آفرید چون دوست داشت.

دلیل "عشق" است

عشق همواره خلاق است. عشق با ارتباط، مقایسه حرف زدن فرصت دادن و اهمیت دادن حیات می یابد. عشق زندگی می آفریند: زندگی بیولوژیکی، عاطفی و حتی روانی. حتی عشق خداوند هم خلاق است. خدا مانند والدینمان است، مانند پدر و مادرمان. انجیل آفرینش جهان را بشکل یک فرمول فیزیکی توصیف نمی کند اما خیلی زنده آنرا تصویر می کند: خداوند گلستانی را می آفریند، بهشتی که انسان باید آنرا خانه خود کند. در این گلستان انسان و خداوند به آسانی با هم حضور دارند. آنها همدیگر را ملاقات می کنند و با هم صحبت می کنند. اما انجیل همچنین خبر می دهد که این آفرینش ایدآل با شکست مواجه می شود. بی اعتمادی و ترس از ابتداء ارتباط بین خداوند و انسان مداخله می کند. و بر کل آفرینش تاثیر منفی می گذارد. "پل" می نویسد: "تو فریاد می زنی و ناله می کنی" همچون زنی بارداری در هنگام زایمان.

لیکن آفرینش همچنان در جریان است. اهداف اولیه باید بدست بیایند. اما تکمیل آفرینش همچنان به پایان نرسیده است. انجیل می گوید که چگونه خداوند بارها سعی در نجات جهان و انسانها کرده است. رستگاری بوسیله خداوند، هر آنچه انجیل رستگاری می نامدش می باشد. این تلاشی است برای رها کردن حتی "آفرینش پیاپی" تا آفریده شده خداوند و تغییر شکل یافته شده او این دنیا را تحمل کند. این تغییر شکلها همان تکامل طبیعی و بلوغ اخلاقی انسان در جهت بیشتر انسان شدن است.

نابودی یا تکامل؟

خیلیها این شکافهای ناتمام جهان را با درد احساس می کنند؛ آنها از بیهودگی و نقصان رنج می برند، آنها باید این بی عدالتی را تحمل کنند، بگذارند جنگها ادامه پیدا کند، از بیماریهای وحشتناک آسیب ببینند، توسط شرارت، تنفر

Bosheit, Hass, Neid und Verrat zur Verzweiflung getrieben. Für viele ist das Leben die Hölle. Keine Spur von Paradies. Sie erleben, wie der von Gott geschaffene Lebensraum von seinen eigenen Geschöpfen zerstört und ruiniert wird. Menschen quälen und beuten ihre Mitkreaturen, die Tiere, aus und zerstören aus Gewinnsucht und Überheblichkeit die natürlichen Grundlagen allen Lebens. Dies erleben und erleiden auch Christen. Sie schauen auf Jesus. In ihm zeigt Gott, wie er sich eine menschliche Welt und den Weg dorthin vorstellt.

Herr unser Herrscher, wie gewaltig ist dein Name auf der ganzen Erde. Sehe ich den Himmel, das Werk Deiner Finger, Mond und Sterne, die du befestigst:

Was ist der Mensch, dass du an ihn denkst. Du hast ihn nur wenig geringer gemacht als Gott, hast ihn mit Herrlichkeit und Ehre gekrönt. Du hast ihn als Herrscher eingesetzt über das Werk Deiner Hände, hast ihm alles zu Füßen gelegt...

Herr unser Herrscher, wie gewaltig ist dein Name auf der ganzen Erde.
(Psalm 8)

Was kann ich tun?

Vor allem junge Menschen fühlen sich dem Erhalt der Schöpfung besonders verpflichtet und wollen konkret etwas tun. Im kirchlichen Bereich gibt es viele Initiativen und Aktionsgruppen. Ein Beispiel ist die Eine-Welt-Aktion. Bewahrung der Schöpfung heißt oft genug auch konkret Schutz von Menschen und deren Rechten.

حسد و خیانت هدایت شوند. برای خلیبها، زندگی جهمی است. هیچ اثری از بهشت نیست. می بینید که چگونه خداوند موجوداتی را آفرید که توسط مخلوقات خودش نابود می شوند. انسانها را شکنجه می کنند و از مخلوقات دیگر و هم نوعان خویش بهره کشی می کنند، حیوانات را برای منفعت خود نابود می کنند و در مقابل اساس بشریت و حیات خودخواهی و خود سری می کنند. مسیحیان هم این تجربیات تلخ را پشت سر گذاشته اند، آنها به عیسی نگریسته و خداوند از طریق او به آنها نشان داده است که دنیای بشریت چگونه تصویر شده است.

بارالها، پروردگاران، نام تو بر تمامی زمین خجسته باد. من بهشتت را می بینم، کار انگشتانت را می بینم، ماه و ستارگان را که تو ساخته ای می بینم:

انسان چیست که تو او را متفکر ساخته ای. او را کمی پست تر از فرشتگان آفریده ای، و او را مقتدر به تاج جلال و جبروت ساخته ای. تو به او حاکمیت هر آنچه خود ساخته ای دادی، همه چیز را زیر پای او قرار دادی...

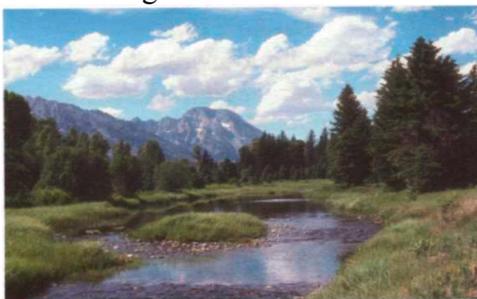
بارالها، پروردگاران، نام تو بر تمامی زمین خجسته باد.

(مزمور ۸)

من چه می توانم بکنم؟

جوانان، بویژه احساس می کنند که پاسداری از آفرینش انجام شده است و می خواهند کاری ملموستر انجام دهند. در اجتماعهای کلیسایی، گروه های مبتکر فراوانی وجود دارند. مثال خوب آن حرکت یک جهانی است. یکپارچگی آفرینش اغلب همچنین باعث محافظت از انسانها و حقوقشان می شود.

Offenbarung

„Viele Male und auf vielerlei Weise hat Gott einst zu den Vätern gesprochen durch die Propheten. In dieser Endzeit hat er zu uns gesprochen durch seinen Sohn Jesus von Nazareth". (Brief an die Hebräer 1,1)

Wenn Gott die Menschen liebt, dann ist es naheliegend, dass er auch zu ihnen spricht. Liebe ohne Ansprache, Austausch, Mitteilung in Gesten und Worten ist undenkbar. Daher sind Christen überzeugt: Gott spricht Menschen an.

Das erste Wort: Die Schöpfung

Nicht nur Worte sprechen an, sondern auch Erlebnisse, Ereignisse oder Bilder. Auch Gottes Wort ist mehr als das gesprochene Wort. Wenn Gott „spricht", schafft und wirkt er. Ein erstes Wort Gottes ist bereits die Schöpfung. „Gott sprach: Es werde Licht. Und es wurde Licht!" „Gott sprach und es wurde": So heißt es bei allen Schöpfungstaten Gottes. „Gott sah alles an, was er gemacht hatte und es war sehr gut." In ihrer Schönheit und Fülle verweist die Schöpfung auf den, der sie gemacht hat. Die Welt ernährt die Menschen, fordert sie heraus, gibt ihnen Raum zur Entfaltung und Bewährung. So erfährt der Mensch schon in und durch die Schöpfung, in der er lebt, zugleich auch Gottes Wohlwollen.

Propheten künden von Gott

Andere Worte spricht Gott durch alle Zeiten hindurch und in allen Religionen durch die Herzen und die Einsicht wacher, sensibler, helllichtiger Menschen. Deutlicher als andere sehen sie (voraus), wie eine menschliche Welt aussehen muss. Auf diese Weise erkennen und deuten sie den Willen Gottes. Im Judentum, Christentum und Islam nennt man solche Menschen „Propheten". Zu Recht lässt die Bibel diese Männer und Frauen sagen: „So spricht der Herr, unser Gott!"

Jesus, das Wort Gottes

Es ist nicht immer einfach, Gottes Willen zu erkennen und zu erspüren. Wer Gott verstehen möchte, muss oft auch tasten, vermuten und versuchen. Wie in jedem menschlichen Gespräch bleibt Platz für Irrtum, Einbildung oder gar Missdeutung und Eigenmächtigkeit. Es zeigt die mitfühlende Liebe Gottes, dass er selbst Mensch unter Menschen geworden ist, um so von sich selbst zu erzählen. Christen sagen: Gott hat sich in Jesus ge"offen"bart. Er hat sein Inneres offengelegt. Das „Wort Gottes" schlechthin ist Jesus von Nazareth. Von ihm schreibt Johannes: „Das Wort (Gott) ist Fleisch geworden und hat unter uns gewohnt". Und später, in einem Brief: „Was von Anfang an war (nämlich Gott, ist zugleich das), was wir gehört haben, was wir geschaut und mit unseren Händen betastet haben (Jesus von Nazareth), das verkünden wir. Vom Wort des Lebens sprechen wir. Denn das Leben ist erschienen. Wir haben gesehen und bezeugen euch das ewige Leben, das beim Vater war..."

" در خیلی مواقع خداوند با پدران ما از طریق پیامبران صحبت کرده است و در سالهای اخیر او از طریق پسرش عیسی مسیح ناصری با ما حرف زده است." (عبری ۱، ۱)

اگر خداوند انسانها را دوست داشته باشد، پس پر واضح است که او با آنها حرف بزند. عشق بدون صحبت، تبادل، ارتباط کلامی و رفتاری غیر قابل تصور است. بنابراین، مسیحیان باور دارند که خداوند با انسانها صحبت می کند.

اولین کلام: آفرینش

نه تنها با واژگان بلکه با تجربه، رویدادها و تصاویر خداوند با انسانها صحبت می کند. حتی کلام خداوند بیشتر از کلام انسانی است. اگر خدا "صحبت می کرد" اولین کلام او آفرینش بود... "خداوند می فرماید، بگذار نور باشد و نور بود." "خداوند فرمود، و بود": "...خداوند به هر آنچه آفرید نگر نیست و همه خوب بودند." پس چنین است که همه مخلوقات عالم با زیبایی خداوند و ثروت او در آفرینش شکل می گیرند. جهان انسانها را تغذیه می رساند، با آنها چالش می کند به آنها جا برای زندگی می دهد، و بدین ترتیب انسان آفرینش را درک می کند و آنرا لطف خداوند می داند.

پیامبران خدا را مدعی هستند

دیگر کلامی که خداوند می فرماید در همه وقت در میان قلب، نگرش و احساسات انسانها است. خیلی واضحتر از آنکه حتی جهان بشریت آنرا ببیند و درک کند. به این طریق مردم اراده خداوند را تشخیص داده و تفسیر می کنند. در اورشلیم، مسیحیت و اسلام به این افراد "پیامبر" می گویند. انجیل بدرستی می گوید که این مردان و زنان می گویند: " این همان چیزی است که پروردگاران خداوند می فرماید."

عیسی، کلام خدا

همیشه تشخیص و درک اراده خدا آسان نیست. هر که بخواهد خدا را درک کند، باید همیشه او را درک حس و گمان کند. همانطور که در هر گفتگوی انسانی جاهایی برای اشتباهات، تصورات و حتی سوء تفاهات وجود دارد. این نشاندهنده که عشق مهربان خداوند به ما است که او را بشکل انسانی در میان ما می آورد، تا از خود بما بگوید. مسیحیان می گویند: خداوند به شکل عیسی ظاهر شده. او درون خود را به ما نشان داده است. "کلام خدا" عیسی ناصری است. این چیز نیست که یوحنا در مورد او می گوید:

"کلام خدا به شکل گوشت و پوست انسانی در میان ما بود." و سپس، در نامه ای: "هر آنچه که در ابتدا بود (بنام خداوند که مربوط به همان زمان است) هر آنچه ما دیده ایم و با دستانتان (عیسی ناصری) ما اعلام می کنیم، ما کلام زندگی را می گوئیم، چرا که هستی شکل گرفته، ما دیده ایم و شهادت می دهیم حیات ابدی را با پدرمان..."

Christen wissen aber auch: Wie Gott sich in Jesus offenbart, das entspricht nicht menschlichen Vorstellungen von einem allmächtigen, ewigen Gott im Himmel: Ein Gott, der leidet, allzu menschlich ist, gar gekreuzigt wird? „Eine Torheit für Heiden“ ist das, schreibt Paulus und „ein Ärgernis für die Juden“.

Gott redet mit

In Jesus haben wir Gottes Wort. Dieses Wort ist ein Menschenleben. Mehr: Ein menschliches Leben. Damit offenbart Gott noch einmal den Sinn des Lebens, den Grund der ganzen Schöpfung: Gott liebt und er sucht das Gespräch. Liebe bedeutet Offenheit und damit Verletzlichkeit. Wer feinfühlig ist, erleidet Schmerzen. Wer sich mitteilt, gibt etwas von sich weg. Wer liebt, ist bereit zu sterben, wenn es sein muss. In der Liebe erweisen sich diese Erfahrungen jedoch nicht als Verlust, sondern als Gewinn. Hingabe und Selbstverwirklichung sind keine Gegensätze. Selbst glücklich werden und andere lieben, das gehört zusammen. Jesus hat es vorgelebt.

Gottes Wort: Die Bibel

Die Lebenserfahrung, die Glaubenseinsichten und prophetischen Deutungen vieler Generationen sind erst mündlich weitergegeben und im Laufe der Zeit auch schriftlich festgehalten worden. Davon zeugt das Alte Testament. Das Neue Testament erzählt vom Leben und Sterben Jesu. Beide Testamente zusammen, das Alte und das Neue Testament, sind die Bibel der Christen. Wenn Christen vom Wort Gottes sprechen, meinen sie vor allem diese Bibel. Die Bibel ist das Fundament christlichen Lebens. Da diese Worte in der Bibel in Buchstaben übersetzte Lebens- und Glaubenserfahrung sind, genügt es auch nicht, sie nur zu hören oder zu lesen. Wer sie verstehen will, muss sie ins Leben „zurückübersetzen“. Glauben ist wie Vertrauen, Hoffnung und Liebe nicht eine Theorie, sondern Leben. Man muss sie „tun“, um zu erfahren, was Glaube, Hoffnung und Liebe ist. Dann wird man bestätigt finden, dass Gottes Wort satt macht und dass Menschen nicht vom Brot alleine leben, sondern von jedem Wort, das aus dem Munde Gottes kommt.

Wo finde ich Gottes Wort?

Für Christen ist Gottes Wort in der Bibel enthalten. Die wenigsten werden diese Bibel in der Originalsprache lesen können und wollen. Übersetzungen sind aber immer auch Interpretation. Wortwahl und Sprachstil spielen für das Verständnis von Texten eine wichtige Rolle. Die von Wissenschaftlern der Kirche erarbeitete Übersetzung; die im Gottesdienst verwendet wird; ist die Einheitsübersetzung.

اما همچنين مسيحيان معروفند به اينكه اعتقاد دارند خداوند خود را در غالب عيسي ارائه کرده، اين ايده انساني خداوند متعال و ناميرا نيست: خداوندي که زجر بکشد به اندازه کافي سنگدل است چه رسد به اينکه مصلوب هم بشود! "پل" مي گويد اين حماقت کفار است و توهيني به يهوديان.

خداوند صحبت مي کند

در عيسي ما کلام خداوند را داريم. اين کلام زندگي انسان است. بيشر زندگي انسان. بنايرين، خداوند يکبار بيشر معني زندگي را آشکار کرده است، بنيان همه آفرينش را. خداوند عشق مي ورزد و مشتاق حرف زدن است. عشق يعني آغوش باز و در نتيجه آسيب پذيري. چه کسي حساس است، و زجر مي کشد؟ هر آنکس که ارتباط برقرار مي کند، چيزي را براي خود کنار مي گذارد. هر آنکس که عاشق است اگر لازم باشد آماده مردن است. ولي در عشق اين تجربيات ضعف نبوده بلکه توانايي است. تعهد با تشخيص در تضاد نيست. شاد بودن و ديگران را دوست داشتن به هم مرتبط اند، درست همان کاري که عيسي کرد.

کلام خدا: انجيل

تجربه زندگي و اعتقادات و تفسير پيامبران براي نسلهاي متمادی پشت سر گذاشته شده است، و بشکل نوشته در طول زمان ثبت شده است. اين مسئله بوسيله کتاب عهد عتيق ثابت شده است. کتاب عهد جديد بما در مورد زندگي و مرگ عيسي مي گويد. هر دو کتاب با هم چه عهد عتيق و چه عهد جديد، انجيل مسيحيان را تشکيل مي دهند.

هنگامي که مسيحيان کلام خدا را مي گویند، منظورشان انجيل است. انجيل اساس زندگي مسيحيان است. چرا که اين کلام در انجيل به شکل نامه زندگي و ايمان ترجمه شده است، خواندن و شنيدن آنها به تنهائي کافي نيست. اگر مي خواهيد آنها را درک کنيد، بايد آنها را به زندگي برگردان کنيد. "ايمان همچون اعتماد است، اميد و عشق است. نه فقط يک ثنوري، بلکه زندگي که بايد انجام داد تا فهميد ايمان چيست و اينکه انسان تنها با خوردن زنده نيست بلکه با هر کلامي که از دهان خداوند خارج مي شود زندگي مي کند.

کجا مي توان کلام خدا را يافت؟

براي مسيحيان، کلام خدا در انجيل است. اما کمتر کسي است که بتواند اين انجيل را به زبان اصلي بخواند. ترجمه ها هم معمولاً بشکل تفسير هستند. انتخاب زبان و خود زبان هم نقش مهمي در درک متن ايفا مي کند. اين ترجمه ها با بررسي و مقايسه علمای بزرگ کليساهای مسيحي انجام مي شود که به آن ترجمه متحد گفته مي شود. در اين ترجمه اطلاعاتي در خصوص نسخه های متفاوت انجيل داده شده.

Die Kirche

Glaube braucht Gemeinschaft. Die Gemeinschaft der Glaubenden nennen Christen: Die Kirche

Als Jesus begann, den Menschen von Gott zu erzählen, sammelte er zugleich Freunde und Schüler, Männer und Frauen um sich, mit denen er zusammen durch das Land zog. Gemeinsam erlebten und hörten sie Jesus. Lebenswahrheiten sind keine Theorien. Sie werden erlebt. Ihre Tragfähigkeit bewährt sich im Alltag. Ihre Bestätigung erfahren sie im Tun. Das gilt auch für den Glauben. Niemand glaubt für sich allein. Gerade in Überzeugungen, auf denen das Leben aufbaut, brauchen Menschen gegenseitige Stütze und Bestätigung.

Ein auserwähltes Volk

Darum, so schildert es die Bibel, hat Gott von Anfang an ein Volk erwählt und mit ihm einen Bund geschlossen und immer wieder erneuert; ein Bündnis gegen Tod und Untergang, einen Bund für das Leben.

Gott sprach zu Noah und seinen Söhnen:

Hiermit schließe ich einen Bund mit euch und euren Nachkommen. Und das ist das Zeichen dieses Bundes: „Meinen Bogen (den Regenbogen) setze ich in die Wolken; er soll das Bundeszeichen sein zwischen mir und der Erde.“

In Jesus erneuert Gott diesen Bund. Gleichzeitig gibt er ein neues Zeichen: Das Abendmahl, die Gegenwart Jesu unter den Gestalten von Brot und Wein... „Dies ist der Kelch des neuen und ewigen Bundes.“

Wenn Gott einzelne Menschen beruft, dann im Dienst für das Ganze. Auch das auserwählte Volk Israel, bzw. die Kirche sind nur auserwählte Werkzeuge, über die sich Gott allen Menschen zuwendet und mitteilt. Gott will keine „geschlossene Gesellschaften“, sondern „das Heil der ganzen Welt“. Das Wohlwollen Gottes reicht bis an die Grenzen der Erde und darüber hinaus. Der griechische Begriff „katholisch“ bedeutet: weltweit, erdumfassend. Aber solche Ziele erreichen Menschen nur in solidarischer Gemeinschaft, die sie im Leben und Glauben trägt und stützt. Darum ist die Kirche für katholische Christen nicht Last und Zwang, sondern Hilfe.

Jesus lebt in der Kirche

Kirche bedeutet für Christen aber noch mehr. Sie ist nicht nur eine soziologische Größe, eine Institution, die den Glauben durch die Zeit trägt, sie ist nicht nur eine Lebenshilfe und psychologische Stütze. Jesus hat Menschen zusammengerufen. Er hat sie untereinander verbunden, ein Netz geknüpft, Verbindungen geschaffen und sie zu einer Einheit zusammengeschweißt, deren Herz und Seele, deren Leben und Kraft er selbst ist. Man kann sagen: Die Kirche ist der weiterlebende Christus. Paulus schreibt in der Bibel:

ایمان اجتماع می طلبد. این اجتماع مؤمنین، مسیحیان نامیده می شود و مسیحیان در کلیساها گرد هم می آیند.

هنگامی که عیسی از خداوند به انسانها گفت، او همچنین مردان و زنان و پیروان را گرد هم آورد و با آنها به سرتاسر سرزمینش رفت. آنها با هم عیسی را تجربه کرده و شنیدند. حقایق زندگی تئوری نیستند. آنها زندگی خواهند کرد. ظرفیت تحمل آنها در زندگی روزمره ثابت شده است. انسانها تایید خود را در واقعیت خواهند دید. این امر در خصوص ایمان نیز صدق می کند. هیچکس به تنهایی باور ندارد. به وضوح آشکار شده است که اعتقاداتی که زندگی بر مبنای آنها هستند نیاز به حمایت دوطرفه و تایید دارند.

مردمان برگزیده

بنابراین همانطور که انجیل توصیف می کند، خداوند در ابتدا ملتی را برگزید و با آنها عهدی بست، سپس این عهد را بارها و بارها تمدید کرد: پیمانی علیه مرگ و نابودی، پیمان زندگی.

خداوند با نوح و پسرانش حرف زد:

بدینوسیله من عهدی با شما و بازماندگانتان می بندم. و این علامت این عهد است: " کمان (رنگین کمان) را در ابرها می گذارم که عهدی بین من و زمین باشد." بوسیله عیسی، خداوند این عهد را تمدید کرد. ولی در زمان او علامت تازه ای ارائه کرد: شام پروردگار، حضور عیسی در غالب نان و شراب... " این جام پیمان تازه و ابدی می باشد." هنگامی که خداوند به تک تک افراد متوسل می شود، می خواهد به همه خدمت کند. حتی مردم برگزیده شده اسرائیل، یا کلیسا همچون وسیله ای هستند برای خداوند که از طریق آنها به همه انسانها و اجتماعات خدمات برساند. خداوند "جوامع بسته" نمی خواهد بلکه "جهان پرهیزکار" را می طلبد. عطوفت خداوند از مرزهای زمین نیز می گذرد. مفهوم یونانی "کاتولیک" این است: کل جهان، تمامی زمین، اما چنین هدفی فقط در صورتی به وقوع می پیوندد که همه با هم همبستگی داشته و همدیگر را در زندگی و ایمان حمایت کنند. پس کلیسا تنها باری یا اجباری برای مسیحیان نیست بلکه یک کمک است.

عیسی در کلیسا زندگی می کند

اما کلیسا خیلی بیشتر از اینها برای مسیحیان معنا دارد. نه تنها یک عظمت اجتماعی بوده و جایی برای ابراز اعتقادات است، بلکه جایی برای کمک به زندگی و حمایت روانی هم می باشد. عیسی مردم را با هم می خواند. او آنها را به هم متصل کرده است و شبکه ای ساخته است و آنها را به هم جوش داده به شکل تن واحدی در آورده که قلب و روحشان یکپارچه شده شاید بتوان گفت که کلیسا عیسی زنده است. "پل" در انجیل می گوید:

Kirche ist ein lebendiger Leib. Jesus ist das Haupt, wir sind die Glieder.

Kirche ist ein Organismus, der auf dieser Erde wirkt und zugleich in den Himmel reicht: Auch die verstorbenen Christen leben weiter und gehören zu diesem Leib dazu. Die ersten Apostel und die Kinder, die gerade gestern getauft wurden: Sie alle sind vereint in diesem einen lebendigen Leib. „Das Haupt“, ist Jesus. Er wirkt in und durch die Kirche.

Die Heiligen der Kirche

Die Verstorbenen im Himmel, die für immer bei Gott leben, nennen Christen „Heilige“. Unter ihnen ragen am meisten heraus Maria, die Mutter Jesu und die Apostel. Auch im außerchristlichen Bereich bekannt und teils auch verehrt sind zum Beispiel der hl. Franziskus, die hl. Elisabeth, der hl. Martin oder der hl. Nikolaus. Aber wenn Katholiken Heilige „verehren“, dann ist das grundverschieden von jeder Gottesverehrung. Gott allein gebührt Anbetung. Alles andere ist Götzendienst. Heilige sind und bleiben Geschöpfe Gottes, die ihre Heiligkeit nicht dem eigenen Bemühen und der eigenen Leistung verdanken, sondern allein Gott, dem sie sich in ihrem Leben geöffnet haben. Sie haben Gott - wie es die Bibel nennt - in sich eine Wohnung gegeben. Paulus schreibt: Gott wohnt in ihrem Herzen wie in einem Tempel. Anders als die Umgangssprache heute nennt Paulus allerdings alle getauften Menschen „Heilige“. Denn in allen ist Gott gegenwärtig! Heute bezeichnet die Kirche jene Menschen „Heilige“, in deren Leben und Tun Gott durchscheint und seine hilfreiche Gegenwart erfahrbar wird. Es liegt auf der Hand, dass ein solches Urteil normalerweise erst nach dem Ende eines Lebens gefällt werden kann. In besonderer Weise gilt all das von Maria, der Mutter Jesu. Sie ist in ihrem Glauben und Vertrauen allen Christen ein besonderes Vorbild. Katholiken nennen sie darum „Urbild der Kirche“. Die Heiligen „verehren“ Christen am besten, indem sie ihrem Beispiel folgen. Weil in deren Leben und Handeln Gott selbst sichtbar wird, verehren wir in den Heiligen letztlich Gott selbst. Heiligenverehrung verdrängt Christus nicht aus der Mitte des Glaubens, sondern führt zu ihm hin.

Die eine und die vielen Kirchen

Es liegt auf der Hand, dass eine so verstandene Kirche eine Einheit sein muss. Die in der Geschichte erfolgten Trennungen und Spaltungen sind eine schwere Hypothek. Die Einheit des Leibes Christi wiederherzustellen ist die dringlichste Aufgabe aller Christen. Einheit meint nicht Uniformität. Der Glaube kann und muss sich in verschiedenen Ausdrucksformen verwirklichen. In den Grundwahrheiten jedoch kann kein Gegensatz bestehen. Für die katholische Kirche ist der Papst der Garant der Einheit. Für ihn gilt, was Jesus Petrus zugesichert hat:

Du bist Petrus

und auf diesen Felsen werde ich meine Kirche bauen, und die Mächte der Unterwelt werden sie nicht überwältigen. Alles, was du auf Erden binden wirst, das wird auch im Himmel gebunden sein, und was du auf Erden lösen wirst, das wird auch im Himmel gelöst sein."

Kirche und Reich Gottes

Das Reich Gottes ist nah! Diese Zusage steht am Beginn der Predigtstätigkeit Jesu. Reich Gottes meint: Gott selbst ist da. Schon jetzt ist ein Leben möglich, in dem Gottes Gesetze gelten: Liebe, Barmherzigkeit, Freundlichkeit, Frieden, Geschwisterlichkeit. Anfanghaft ist es schon da; wie ein Same, wie ein Keim: Es wird wachsen, groß werden und sich durchsetzen.

Die Kirche ist Dienerin dieses Reiches. Sie ist dessen Platzhalterin. Sie hält die Erinnerung wach. Sie hat die Hoffnung auf diese Zukunft hochzuhalten. Sie soll denen den Rücken stärken, die es wagen, sich auf Gott und sein Reich einzulassen. Wenn das Reich Gottes in der Welt wächst, kann die Kirche kleiner werden. Wo Gott selbst seinen Fuß hinsetzt, kann und muss die Kirche zurücktreten.

کلیسا جان زنده است. عیسی شبان است و ما بره های او.
کلیسا سازمانی است که در زمین کار می کند و همزمان به آسمانها متصل است، حتی مسیحیان مرحوم شده به حیات خود ادامه می دهند و به این جان متعلقند. اولین حواریون و کودکان، که دیروز غسل تعمید شدند، همه با هم در غالب این جان متحد شده اند. "رهبان" عیسی است که از طریق کلیساها کار می کند.

قدیسان کلیسا

کسانی که در بهشت جای گرفته اند، آنهایی که تا ابد با خداوند زندگی می کنند، "قدیسان" مسیحی نام دارند. در میان آنها می توان مریم، مادر عیسی مسیح، حواریون که خیلی از آنها حتی خارج از قلمرو مسیحیان دارای ارج و احترام هستند مثل سنت فرانسیس، سنت الیزابت، سنت مارتین یا سنت نیکلاس را نام برد. اما اگر کاتولیکها قدیسان را بپرستند، این اساسا با پرستش خداوند در تناقض است. تنها پرستش شایسته خداوند است. پرستش هر چیز دیگر بت پرستی در نظر گرفته می شود. قدیسان مخلوقان خداوند هستند که تقدسشان را نه از خود بلکه از خداوند دارند، چرا که برای او آنها زندگی خود را فدا کرده اند. همانطور که انجیل می فرماید: آنها تمام وجودشان را به خداوند تقدیم کردند. "پل" می نویسد: خداوند در قلبشان سکونت دارد. برخلاف تصور امروز "پل" همه کسانی را که غسل تعمید شده اند "قدیس" می نامد، چون در همه آنها خداوند حضور دارد. امروزه کلیسا افرادی را قدیس می نامد که زندگی و عملشان در راه خدا بوده و حضورشان کمکی برای تجربه خدا بوده است. پر واضح است که چنین قضایاتی تنها پس از مرگ و پایان زندگی امکان پذیر است. به شکلی کاملا خاص همه اینها از طریق مریم، مادر عیسی مسیح صدق پیدا می کند. چرا که او الگوی همه مسیحیان در ایمان و اعتمادشان است. کاتولیکها آنها "نسخه اولیه کلیسا" می دانند. بهترین راه برای مسیحیان پیروی از مثالهای زندگی قدیسان است، چون در زندگی آنها خداوند خود آشکار می شود. در واقع ما خداوند را در قدیسان پرستش می کنیم. تکریم از قدیسان مانع حضور عیسی در کانون ایمان نشده بلکه ما را بیشتر بسوی او راهنمایی می کند.

یکی از هزاران کلیسا

پر واضح است که چنین کلیسایی باید مرکز تجمع باشد. این تقسیم بندیها در تاریخ بسیار جدی هستند. بازگرداندن یگانگی بدن مسیح مهمترین وظیفه همه مسیحیان است. این یگانگی بمعنی یک شکل بودن نیست. ایمان باید و می تواند به شکلهای مختلف درک و بیان شود. اما در حقایق اساسی آن نباید تناقضی وجود داشته باشد. برای کلیسای کاتولیک، پاپ ضامن این یگانگی است و برای پاپ پتروس تضمین کننده است.

شما پتروس هستید

"آیا بر روی این صخره ، کلیسایم را بسازم؟ و آیا قدرتهای جهان دیگر بر قدرتهای من غلبه نخواهند کرد. هر آنچه بر زمین انجام دهی بر آسمانها و بهشت انجام داده ای، و هر آنچه بر زمین از دست دهی در آسمانها و بهشت نیز از کف خواهی داد."

کلیسا و پادشاهی خداوند

پادشاهی خداوند نزدیک است! این قول در ابتدای موعظه عیسی مسیح داده می شود. پادشاهی خداوند یعنی اینکه خود خدا آنجا حضور دارد. زندگی در صورتی امکان پذیر است که قوانین خداوند جاری شوند: عشق، شفقت، مهربانی، صلح و برادری. از قبل شروع شده است، همچون یک بذر، همچون یک ذره رشد می کند، بزرگ می شود و به بار می نشیند. کلیسا خادم پادشاهی خداوند است. کلیسا مکان حضور خداوند است. کلیسا خاطرات را زنده نگه می دارد و امید برای آینده است. از کسانی که جرات ورود به پادشاهی خداوند را دارند حمایت می کند. وقتی که پادشاهی خداوند در جهان گسترده شود کلیسا کوچکتر می شود. چراکه خداوند خود پای بر زمین می گذارد و کلیسا می تواند و باید کناره گیری کند.

So wie ein kleiner blauer Farbtropfen in einem großen Glas blauer Tinte „untergeht“, so ist es paradoxerweise letztlich Ziel und Aufgabe der Kirche, sich in ihrer irdisch-geschichtlichen Gestalt überflüssig zu machen.

Wie lerne ich Kirche kennen?

Kirche lernt man vor allem mit und in ihrem Tun kennen und weniger aus Büchern, Zahlen und Statistiken. Kirchliches Tun geschieht vor allem in der Liturgie, im gottesdienstlichen Feiern. Besuchen Sie Gottesdienste, schauen und hören Sie zu. Fragen Sie auch nach kirchlichen Gruppierungen und Gemeinschaften (zum Beispiel für Jugendliche, junge Ehen und Familien oder ältere Menschen). Kirche zeigt sich aber auch in sozial-caritativen Angeboten wie in Krankenhäusern, Altenheimen, Pflegeheimen, Kinderhorten und vielfältigen Beratungseinrichtungen. Über diese Dienste und die Menschen in ihnen lernen Sie Kirche kennen.

کلیسا در آن هنگام درست مانند قطره ای کوچک " غوطه ور " در ظرف بزرگ رنگ آبی می شود. این موضوع کمی بمانند پارادوکس است، هدف و وظیفه کلیسا آنرا در این زمان بر روی زمین غیر ضروری می کند.

چگونه کلیسا را بشناسم؟

شما کلیسا را بیشتر با اعمالتان و کمتر از طریق کتابها، آمار و ارقام یاد خواهید گرفت. کارهای کلیسا عمدتاً در غالب نیایش جشنها، اعیاد و پرستش بوقوع می پیوندد. به کلیساها بروید، ببینید و بشنوید. به دنبال گروه هاو اجتماعات کلیسایی بروید(مثل ازدواج جوانان، خانواده ها یا سالمندان) اما همچنین در فعالیتهای اجتماعی کاتولیکها مثل بیمارستانها، خانه های سالمندان، پرورشگاهها و مراکز نگهداری کودکان و مشاوره های مختلف نیز می توان کلیساها را بیشتر شناخت. در میان اجتماعات محلی بدنبال فعالیتهای اجتماعی که دوست دارید داوطلبانه در آنها خدمت کنید بگردید.

Das Gebet

Es gibt keine menschliche Beziehung ohne Gespräch. Es gibt keine Beziehung zu Gott ohne Gespräch. Das Gespräch mit Gott nennen Christen „Gebet“.

Miteinander reden ist das Normale. Es ist kaum zu ertragen, wenn Menschen, die miteinander leben, sich nichts mehr zu sagen haben. Andererseits müssen Menschen, die sich gern haben, nicht dauernd miteinander sprechen. Liebende können einander auch ohne Worte „verstehen“. Es genügt, wenn sie sich einander nahe wissen. Aber die Erfahrung zeigt: Empfindungen möchten auch in Worten ihren Ausdruck finden.

Gebet ist Beziehung

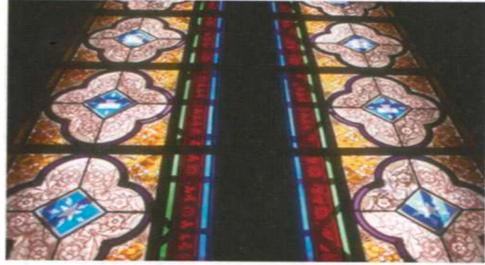
Wichtiger aber als Worte ist das Interesse aneinander, die Wachheit und Offenheit füreinander. Das gilt auch für die Beziehung zwischen Gott und Mensch. Worte sind nicht das Entscheidende. Manche sagen: Ich kann nicht beten; ich weiß nicht, was ich sagen soll. So warnt Jesus vor denen, die viele Worte machen, aber ihr Herz nicht wirklich Gott öffnen. Daher kann auch der sich mit Gott im Gebet verbunden fühlen, der keine Worte findet und nicht weiß, „was er sagen soll!“ „Seine Seele in die Sonne halten“, auch das ist Gebet.

Gott hat das erste Wort

Normalerweise umschreibt man das Beten als „Sprechen mit Gott“. Manche Christen verstehen dies so, als müssten sie reden und sind verunsichert, wenn Gott nicht „antwortet“. In Wirklichkeit aber eröffnet Gott das Gespräch. Gott hat das erste Wort. Antworten ist dann leichter. Er spricht zu Menschen nicht nur in den Worten der Bibel, sondern in allem, was uns begegnet: In den Ereignissen des Tages, in den Menschen, mit denen wir zusammentreffen; in den Kleinigkeiten des Alltags. Alles das kann eine An-Frage, eine An-Rede und ein An-Spruch Gottes sein, auf die ich antworten und reagieren kann. Der Glaube an Gott macht den Menschen bereit, in allem mehr zu hören und mehr zu sehen, als es auf den ersten Blick scheint. Der Betende lässt das Leben um ihn herum, Menschen und Ereignisse, Dinge und Gedanken in sich einsinken. Er schaut tiefer. So kann die Welt und das Leben durchsichtig auf Gott werden.

Gebet ist antwortender Glaube.

Darum ist es sogar gut, wenn am Anfang des Gebetes das Schweigen steht. In der Stille wird das Hören leichter. So werden die Themen - von Gott - durch unsere Erlebnisse vorgegeben. Darum geht der Stoff nie aus. Immer wieder bietet sich Anlass vor allem für Dank und Lob und auch für das Bitten. Im Gebet geht es nicht vorrangig darum, dass der Mensch Gott an seine Not erinnern müsste. Gott weiß, was wir brauchen. Vielmehr ist es wichtig, dass der Mensch sich daran erinnert, dass er Gott braucht, dass er ihm dankt und ehrt für all das, was er uns tut. Das Bittgebet mag uns Menschen näher liegen, Gott angemessener ist der Lobpreis.

هیچ رابطه انسانی بدون مکالمه وجود نخواهد داشت. هیچ رابطه ای با خدا هم بدون مکالمه شکل نخواهد گرفت. مسیحیان به مکالمه با خداوند می گویند "دعا". صحبت با یکدیگر یک امر کاملاً عادی است. خیلی عجیب است که تحمل شود افرادی که با هم زندگی می کنند چیزی برای گفتن به هم نداشته باشند. بعبارت دیگر، کسانی که به هم علاقه دارند مدام مجبور به حرف زدن با هم نیستند. عشاق می توانند حتی بدون کلام همدیگر را "درک" کنند. فقط کافی است که به هم نزدیک باشند، اما تجربه نشان می دهد حتی احساسات هم برای بیان نیاز به کلمات دارند.

دعا یک رابطه است

بیش از کلمات در یک رابطه علاقه مندی اهمیت دارد، هشیاری و گشاده روی به همدیگر. این موضوع در رابطه بین خداوند و انسان هم صدق می کند. واژگان عامل تصمیم گیری نیستند. بعضی ها می گویند: ما نمی توانیم دعا کنیم، نمی دانیم چه بگوییم. بنابراین عیسی علیه کسانی که خیلی حرف می زنند اما قلبشان واقعا به روی خداوند باز نیست هشدار می دهد. درست به همین دلیل است که او می تواند خود را در دعا مرتبط به خداوند احساس کند. خدایی که واژه ای نمی یابد و شاید نمی داند چه بگوید تا روحش رادرخورشید حفظ کند که این خود دعا است.

خداوند نخستین واژه را دارد

بطور معمول انسان دعا را "صحبت با خداوند" توصیف می کند. پاره ای از مسیحیان فکر می کنند که این فایده ای ندارد که با خدا حرف بزنند و از او جوابی نشنوند. اما در واقعیت، خداوند گفتگو را آغاز می کند. خداوند نخستین کلمه را دارد. با این وجود پاسخ آسانتر است. او با انسانها نه تنها با کلام انجیل بلکه در هر رویدادی که ما گرد هم می آییم یا کسانی که ملاقات می کنیم و یا حتی چیزهای کوچک زندگی روزمره با ما صحبت می کند. همه اینها می توانند پرسشی، گفته ای و یا کلامی از خداوند به هر آنچه ما انجام داده یا پاسخ داده ایم باشد. ایمان به خدا باعث می شود انسانها برای شنیدن و دیدن بیشتر هر چیز آماده شوند. دعا باعث می شود زندگی همراه او باشد، مردم و مراسم، چیزها و افکار همه و همه در او غوطه ور شوند. او عمیق تر ببیند. بنابراین جهان و حیات آن برای خداوند شفافتر بشود.

دعا پاسخ به ایمان است.

درست به همین دلیل است که سکوت در ابتدای دعا خیلی خوب است. در سکوت شنیدن آسانتر می شود. بدین ترتیب هر آنچه از جانب خداوند برای تجربه ما تعریف می شود. برای همین ارتباط هرگز مختل نمی شود. بارها و بارها دلیلی برای شکرگذاری و پرستش و نیز برای پرسش وجود دارد. در دعا، نیازی برای یادآوری اولویت خواسته های انسان نزد خدا نیست. بلکه این مهم است که انسان بیاد بیاورد که همیشه به خدا نیاز دارد. اینکه خداوند مالک او بوده و به او لطف دارد برای همه الطافی که به ما داده است. دعاها ما را به عنوان انسان به خدا نزدیکتر کرده و پرستشمان را مناسبتر می کند.

Könnten Sie folgendes Gebet nachvollziehen?

„Gott, guter Vater, ich möchte immer mehr erfahren, dass Du mir nahe bist. Mach mich hellhörig für Deine Stimme in allem, was mir begegnet und gib mir die Kraft, zu tun, was ich als gut und richtig erkannt habe.

"Erhört Gott Gebete?"

Die Erhörung des Gebetes kann ganz anders ausfallen, als Menschen es sich wünschen. Oft ist das, was einem zum Guten geschieht, nicht das, was man sich zunächst erhofft und vorgestellt hat. Schnell argwöhnt man dann: Gott hat mich nicht erhört. Andererseits scheuen sich Gläubige oft, zu gestehen, dass ihr Gebet erhört worden sei. Es ist eine gute Regel, jedes Bittgebet und jede Klage mit dem Wort Jesu zu beenden: „Vater, nicht mein Wille, sondern Dein Wille geschehe!“ Gott weiß am Besten, was gut für uns ist.

Das wichtigste Gebet der Christen ist das Gebet, das Jesus selbst sie zu beten gelehrt hat.

Das „Vater unser“ lautet:

Vater unser im Himmel
geheiligt werde dein Name
dein Reich komme
dein Wille geschehe
wie im Himmel so auf Erden
unser tägliches Brot gib uns heute
und vergib uns unsere Schuld
wie auch wir vergeben unseren Schuldigern
und führe uns nicht in Versuchung
sondern erlöse uns von dem Bösen.
Denn dein ist das Reich
und die Kraft
und die Herrlichkeit
in Ewigkeit.
AMEN

Ich kann nicht beten!

Suchen Sie Kontakt zu Menschen, die beten oder zu einem Seelsorger, zu einer Seelsorgerin. Warum jemand nicht beten kann, es aber gerne möchte, welche Art des Betens ihm vielleicht möglich ist, welche Zugänge zum Gebet für ihn geeigneter sein können - das sind Fragen, die sich leichter im Gespräch klären lassen.

آیا می توانید دعای ذیل را همراهی کنید؟

"خدایا. ای پدر خوبمان، می خواهم بیشتر و بیشتر بدانم که تو به من نزدیکی مرا در هر چه با آن مواجه می شوم صدای کلامت قرار ده و به من استقامت انجام هر آنچه که فکر می کنم خوب و درست است بده." با کلام عیسی: "پدر، نه اراده من، بلکه اراده تو انجام خواهد شد." چرا که خداوند بهتر می داند چه برایمان خوب است.

آیا خداوند دعا می کند؟

شنیدن دعا ممکن است از آنچه انسان تصور می کند متفاوت باشد. اغلب آنچه بخوبی اتفاق می افتد با آنچه امیدش را داشته و تصور می کردیم متفاوت است. پس همین مسئله باعث می شود کسی شک کند خداوند صدایش را نشنیده است. بعبارت دیگر، معتقدان اغلب نگرانند که اعتراف کنند دعاهایشان شنیده شده. قاعده ساده ای وجود دارد، هر دعا و هر سوگوری از جانب خداوند شنیده می شود. با دعا کنندگان دیگر ارتباط برقرار کنید یا با کشیشان صحبت کنید، پرسید چرا بعضی نمی توانند دعا کنند. اینکه چه دعایی برای آنها امکان پذیر است؟ دعایی که نزدیک شدن برایشان را امکان پذیرتر کند. مهمترین دعا برای مسیحیان دعایی است که خود عیسی به آنها آموخت. دعای "ای پدر ما":

ای پدر ما که در آسمانی،

نام تو مقدس باد.

ملکوت تو بیاید.

اراده تو چنانکه در آسمان است

بر زمین نیز کرده شود.

نان کفاف ما را امروز به ما بده

و قرضهای ما را ببخش

چنانکه ما نیز قرضداران خود را می بخشیم.

و ما را در آزمایش میاور

بلکه از شریر ما را رهایی ده

زیرا ملکوت و قوت

و جلال تا ابدالابد از آن تست.

آمین

من نمی توانم دعا کنم!

اینها همه پرسشهایی هستند که با گفتگو براحتی جواب داده می شوند. اگر کسی را نمی شناسید یا به کسی دسترسی ندارید به کارمندان اطلاعات اعتقادات کاتولیک نامه بنویسید.

Sakramente

Die Sakramente sind heilige Zeichen, in denen sich Gott den Menschen schenkt und sie mit seinem Leben anfüllt. Die katholische Kirche kennt sieben Sakramente: Taufe, Firmung, Buße, Eucharistie, Ehe, Priesterweihe und Krankensalbung.

Menschen brauchen Zeichen und Riten. Sie schmücken sich bei Festen und Feiern, kennen Rituale und Zeremonien, schenken sich Blumen und tauschen Ringe. Solche Zeichen machen sichtbar, was man „eigentlich“ nicht sehen kann: Liebe, Zuneigung, Respekt, Anerkennung, Treue und Verlässlichkeit. So könnte man auch die Sakramente bildhaft als „die sichtbaren Hände Gottes“ bezeichnen. Hände, die uns heilen, streicheln und führen, die man sehen, spüren und fühlen kann. Die Sakramente zeigen, symbolisieren, zeichnen nach, was Gott an und für die Menschen tut. Gleichzeitig bewirken sie, was sie darstellen. Wenn zum Beispiel beim Abendmahl der Priester die Worte spricht „Das ist mein Leib, der für Euch hingegeben wird“, dann wird wirklich Jesus Christus gegenwärtig. Oder wenn im Bußsakrament der Priester spricht „Deine Sünden sind dir vergeben“, dann sind diese wirklich vergeben. Vergebung wird nicht nur symbolisch versprochen, sie ist geschehen.

Warum sieben Sakramente?

Christen glauben daran, dass Gott überall und jederzeit für alle Menschen da ist. Gott wirkt wann und wo und was er will. Die Sakramente wollen und können Gottes Wirken nicht einengen.

Aber sie sind die feste Zusage, dass Gott hier und jetzt handelt. Um der Menschen willen hat Jesus seiner Kirche die Sakramente gegeben, als verlässliche Haltepunkte und als sichtbare Orientierungszeichen an zentralen Punkten menschlichen Lebens: Am Beginn des Lebens (Taufe) und in Krankheit (Krankensalbung), bei der Suche nach Lebenszielen (Firmung), bei der Partnerentscheidung (Ehe), in Schuld und nach Versagen (Buße), bei der Frage, wovon und woraus man lebt (Eucharistie) und bei der Frage nach der Verbindlichkeit und Verlässlichkeit im Namen Jesu zu sprechen und zu handeln, zu binden und zu lösen (Priesterweihe).

Ein Vergleich:

Grundwasser gibt es überall. Vom Grundwasser lebt die ganze Natur. Das Grün um uns zeigt, dass überall lebensspendendes Wasser ist. Dennoch brauchen wir Menschen festverfasste Brunnen in Stein, die sicheren und verlässlichen Zugang ermöglichen. Einem Verdurstenden hilft es wenig, überall unter der Erde reichlich Wasser zu wissen. Er braucht sichere, von der Gemeinschaft gebaute und gewartete und weithin sichtbare Zugänge: gemauerte Brunnen! Die Sakramente sind solche „Brunnen“.

Nichtkatholiken äußern manchmal den Verdacht, die Sakramentenfrömmigkeit der Katholiken sei Magie und Aberglaube; die Katholiken wollten mit Riten und Formeln Gottes Heil erzwingen. Das ist ein grobes Missverständnis. So wenig wie Brunnen Wasser herbeizwingen, so wenig zwingen die Sakramente Gott. Beide eröffnen Zugang zu etwas, was den Menschen geschenkt wird. Darum kann die Kirche auch keine Sakramente „erfinden“ oder „einsetzen“. Sie gehen auf Jesus und sein Handeln zurück.

هفت راز یا هفت آیین نشانه های مقدسی هستند که در آنها خداوند خود را به انسان ارائه می کند و آنها را از زندگی خود سرشار می کند. کلیسای کاتولیک هفت آیین یا راز (Sacrament) دارد: غسل تعمید، تدهین، آیین توبه، تبرک، ازدواج، آخرین تدهین و دست گذاری (تفویض مقام روحانیت). مردم نیاز به نشانه ها و آیین ها دارند. آنها خودشان را برای این جشنها و آیینها آماده می کنند، در بعضی از این جشنها به هم گل داده یا حلقه رد و بدل می کنند. این نشانه ها هر آنچه که دیدنی نیست را قابل دیدن می کند: مثل عشق، عاطفه، احترام، اعتبار، وفاداری و اطمینان. بنابراین هفت آیین یا هفت راز را می توان "دستان قابل رویت خداوند" دانست. دستانی که شفا می بخشند، ما را هدایت می کنند و می توان آنها را دید و حس کرد. این آیینها بطور نمادین هر آنچه خداوند برای ما می کند را به نمایش می گذارند. در همین حال تاثیرگذار هم خواهند بود. مثلا وقتی که کشیشان از قول عیسی مسیح می گویند: " این بدن من است که به شما هدیه می شود" یا هنگامی که می گویند: " گناہانتان بخشیده می شوند."، در واقع آنها واقعا بخشیده می شوند. بخشایش وعده داده شده، نه فقط نمادین بلکه در واقعیت.

چرا هفت آیین یا هفت راز؟

مسیحیان اعتقاد دارند که خداوند همیشه برای همه حضور دارد. خداوند در هر جا و هر زمان کار هایش را می کند و هر چه که بخواهد انجام می دهد. این آیینها نمی خواهند و نمی توانند کارهای خداوند را محدود کنند. اما بدرستی قول می دهند که خداوند اکنون اینجا حضور داشته و کار هایش را می کند. عیسی مسیح برای انسانها کلیسایش را به این هفت آیین داده است، پس این آیینها نشانه های قابل رویت و قابل اعتماد حیات بشری هستند: در ابتدای زندگی (غسل تعمید)، و در بیماری (آخرین تدهین)، در جستجوی معنای زندگی (تدهین) و (تقدیس)، در ارتکاب گناه و اشتباه (توبه)، در پاسخ به پرسش اینکه چه و کجا باید زیست (تبرک)، و در پاسخ به پرسش اینکه به چه کسی می توان اعتماد کرد، به نام عیسی مسیح (دست گذاری، تفویض مقام روحانیت).

یک مقایسه:

آب در هر جای دنیا در زیر زمین جاری است. همه طبیعت با این آب زندگی می کند. گیاهان سبز اطراف ما موید این هستند که آب در هر جا به آنها حیات می بخشد. با این وجود ما نیاز به چاههای سخت داریم تا این آبهای زیرزمینی را سالم و قابل استفاده در دسترس قرار دهیم. برای یک انسان تشنه کمی یاری برای یافتن آب ارزشمند است. او نیاز به ساختمان مستحکم با ورودی قابل دیدن و چاهها و حوضچه های آجری دارد! هفت آیین این چاهها خواهند بود. غیر کاتولیکها گاهی بیان می کنند که قداست هفت آیین کاتولیکها مورد تردید بوده و همچون جادو می باشد: کاتولیکها اصرار دارند که این رستگاری را با آیینها و مراسم فرمولیزه کنند. این یک سو تفاهم بسیار بزرگی است. به میزان بسیار ناچیزی از آب آن چاه، هفت آیین کاتولیکها خداوند را نشان می دهد. در هر حال این آیینها برای انسانها ساخته شده اند. با این وجود، کلیسا نمی تواند آیینی را "اختراع" یا "ابداع" کند. هر آنچه است توسط عیسی و کارهای او وجود دارد.

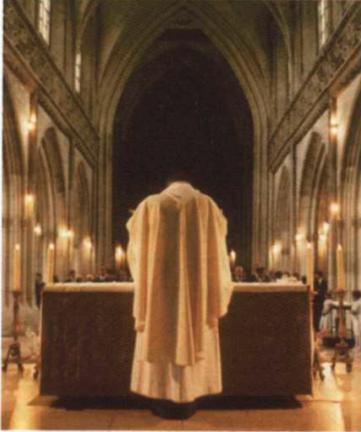
Er gibt die feste Zusage, dass Gott durch diese Zeichen handeln wird, wenn sie gläubig vollzogen werden.

Sakramente sind Zeichen, die Gottes Liebe und Zuneigung zu den Menschen darstellen und in seinem Leben wirksam werden lassen. In besonderer und einmaliger Weise ist das in Jesus von Nazareth geschehen. Er zeigt durch sein Leben und Handeln nicht nur, wie und wer Gott ist, in ihm ist Gott selbst real und gegenwärtig. Jesus ist das Ursakrament.

در عوض او هم بما قول می دهد که خداوند اعمالش را در غالب این نشانه ها بما ارائه می کند، وقتی که ما خالصانه عمل کنیم.

هفت آیین یا هفت راز نشانه هایی هستند که خداوند انسانها را دوست داشته و به آنها اهمیت می دهد و کاری می کند که آنها در زندگی مؤثر باشند. یکی از این افراد استثنائی و بی نظیر خود عیسی ناصری است. او از طریق زندگی و رفتارش بما نشان داد که نه تنها خدا چگونه و چه کسی است، بلکه خداوند در درون او حضور داشته و واقعی است. عیسی راز و آیین اصلی است.

Die heilige Messe

„Gottesdienst“ meint durchaus auch einen Dienst vor Gott, der dem Menschen als Geschöpf gezielt. Er ist aber vielleicht noch viel mehr ein Dienst Gottes am Menschen.

Jedem ist der Begriff „Messe“ als Ausstellungsveranstaltung geläufig. Man spricht von einer Buchmesse, von einer Automobilmesse, der Computermesse... Der Name „Messe“ kommt von daher, dass früher derartige Märkte und Zusammenkünfte in der Regel mit einem Gottesdienst verbunden waren. Gottesdienste aber hießen und heißen in der katholischen Kirche Messe, „Heilige Messe“. Sie ist der zentrale Hauptgottesdienst der katholischen Kirche. Ein anderer Name dafür ist Eucharistiefeier.

Die Sonntagsmesse

Der katholische Gottesdienst besteht aus zwei Teilen: Zum einen aus dem sogenannten „Wortgottesdienst“ mit Gebeten, Schriftlesungen und Predigt und zum anderen aus der Feier des Abendmahles, das Jesus Christus eingesetzt hat. Der erste Teil ist dem jüdischen Synagogengottesdienst zur Zeit Christi nachgebildet. Die ersten Christen verstanden sich als Vollender der jüdischen Messiaserwartung und feierten deshalb zunächst auch noch ihren jüdischen Gottesdienst, bis dann die endgültige Trennung von der jüdischen Gemeinde erfolgte. Sie nahmen aber ihre Gottesdienstform mit hinein in den christlichen Gottesdienst und fügten ihn mit der Abendmahlsfeier in einer Einheit zusammen.

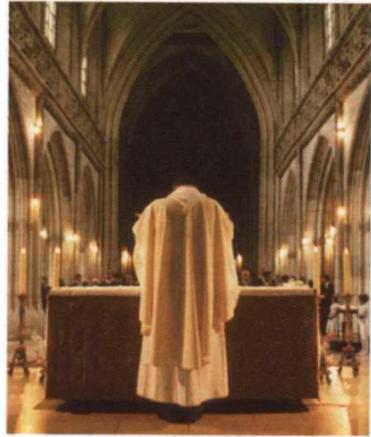
Die Eigenart beider Teile wird im Gottesdienst dadurch deutlich, dass der Wortgottesdienst mit seinem Gebets- und Predigtteil am Ambo - einer Art Kanzel - stattfindet, während die Eucharistiefeier (das heißt wörtlich Danksagung) am Altar, einem Tisch, stattfindet, was den Mahlcharakter dieses Teils veranschaulicht. Die Bibel berichtet, dass Jesus mit seinen Aposteln dieses Mahl gefeiert hat und ihnen den Auftrag gab: „Tut dies zu meinem Gedächtnis“.

Die Bibel berichtet:

„Er nahm am Abend vor seinem Leiden das Brot, sagte Dank, brach das Brot und reichte es seinen Jüngern mit den Worten: „Nehmt und esst alle davon, das ist mein Leib, der für euch hingegeben wird“.

Dann nahm er nach dem Mahl auch den Kelch mit Wein, dankte und reichte ihn seinen Jüngern mit den Worten: „Nehmt und trinkt alle daraus, das ist der Kelch des neuen und ewigen Bundes, mein Blut, das für euch und für alle vergossen wird zur Vergebung der Sünden“.

Damit erfüllte er, was er vorher angekündigt hatte: „Wer mein Fleisch isst und mein Blut trinkt, hat das Ewige Leben“.

"ستایش ملکوتی" همچنین بمعنی خدمت رسانی به خداوند است، که در آن انسان مخلوق می باشد. اما شاید در واقع بیشتر خدمت رسانی خداوند به انسان باشد.

هرکسی با مفهوم "نمایشگاه" در یک رویداد نمایه ای آشنا است. کلمه "نمایشگاه" در واقع از بازارهای گذشته می آید که آنها به گونه ای با پرستش مرتبط بوده اند. با این وجود، در مراسم نیایش کاتولیکها، پرستش و نیایش، "عشای ربانی" نامیده می شود. این نیایش اصلی ترین و مهمترین نیایش کلیسای کاتولیک است و نام دیگر آن "نیایش نان و شراب" است.

نیایش روز یکشنبه

نیایش کاتولیکها شامل دو قسمت است: ابتدا، "نیایش خداوند" نامیده می شود، با دعا کنندگان، سخنرانیها و مراسم، و دوم، مراسم شام پروردگار، که عیسی مسیح آنرا بنیان نهاد، قسمت اول شبیه مراسم یهودیان در کنیسه در زمان حیات عیسی است، مسیحیان نوکیش در آن زمان خودشان را در این مراسم یهودی یافتند، و در ابتدا به نیایش دین یهود پرداختند، تا زمانی که کاملاً از جامعه یهودیان خارج شدند، اما همچنان به این مراسم ادامه می دهند ولی در آن مراسم عشای ربانی را هم گنجانند بطوری که این دو قسمت با هم ارائه می شوند.

طبیعت این دو قسمت مؤید این حقیقت است که قسمت اول توسط دعاگذاران و موعظه کنندگان درجایی از کلیسا صورت می گیرد که شبیه منبر است، در حالی که عشای ربانی در محراب کلیسا اجرا می شود. انجیل اطلاع می دهد که عیسی این مراسم را به همراه حواریونش انجام داده و در این مراسم به آنها مأموریت داده است " این کار را برای یاد آوری من انجام دهید."

انجیل همچنین می گوید:

" او نان را در غروب قبل از زجر کشیدنش برداشت، و شکرگذاری کرد، نان را تکه کرد و با دستانش در دهان شاگردانش قرار داد و گفت: " بگیری و همه آنرا بخورید، این بدن من است که به شما داده می شود."

سپس، پس از شام، او جام شراب را برداشت، خدا را شکر کرد، و آنرا به شاگردانش داد، سپس گفت، " بگیری و همه آنرا بنوشید، این جام پیمان جدید و ابدی است، خون من که برای شما ریخته شده برای همه شما تا گناهانتان بخشیده شود."

Die katholische Kirche ist der Überzeugung, dass, wenn sie den Auftrag des Herrn „Tut dies zu meinem Gedächtnis“ erfüllt, gemäß dieser Verheißung in dem Brot und dem Wein Jesus Christus wirklich gegenwärtig ist. In der „Kommunion“, dem Empfang des „heiligen Brotes“, empfängt der Gläubige Jesus Christus selbst. Dies ist nicht nur eine symbolische Begegnung.

Andere Gottesdienste

Neben dieser Hauptform des katholischen Gottesdienstes gibt es noch verschiedene Formen von Gebetsgottesdiensten (Andachten) und liturgischen Feiern (z.B. Prozessionen).

Gottesdienst im katholischen Sinn meint nicht nur ein Dienen, einen Dienst vor Gott, den der Mensch als Geschöpf vollzieht. Er ist vielleicht noch viel mehr ein Dienst Gottes am Menschen, durch den Gott den Teilnehmern im Wort der Bibel und in der Eucharistie begegnet, sich ihnen mitteilt und schenkt.

Das Sonntagsgebot

Es ist bekannt: „Katholiken gehen sonntags in die Kirche“. Schon im Alten Bund galt der siebte Tag der Woche als Gott gehörig und war deshalb heilig zu halten. Die Christen haben dafür den „Sonn“tag gewählt. An diesem Tag ist Jesus von den Toten auferstanden. Er ist das Licht, die „Sonne“, die es zu feiern gilt. An diesem Tag enthielt man sich körperlicher Arbeit und reservierte Zeit für den Gottesdienst. Dieses Gebot hat die katholische Kirche näher konkretisiert, indem sie in einem Kirchengebot ihre Mitglieder verpflichtet, wenn nicht gewichtige Gründe entgegenstehen, an der Sonntagsmesse teilzunehmen. Diese Messen sind zudem der vornehmliche Ort und die wichtigste Zusammenkunft, in der sich die Ortsgemeinde als Gemeinschaft, als Kirche erfährt und das Vermächtnis Jesu feiert. Nicht als „Verpflichtung“ soll dies verstanden werden, sondern als Annahme des Geschenkes Gottes an uns, für das wir danken. Daher der Name Eucharistie = Danksagung.

Knien, Sitzen, Stehen...

Nichtkatholiken wundern sich oft darüber, dass in katholischen Gottesdiensten „so viel Bewegung“ ist: Man steht auf, setzt sich, kniet nieder. Solche Körperhaltungen drücken für den Katholiken innere Einstellungen aus, bzw. sollen helfen, die entsprechende innere Einstellung nachzuvollziehen. Stehen bedeutet: Respekt, Bereitschaft, Wachheit, offene Begegnung. Sitzen bedeutet: Ruhe, Bleiben, entspanntes Zuhören ... Das Knien bedeutet: Demut, sich kleinmachen, unterwerfen, Verehrung.

بدین ترتیب هر آنچه را که قبلا اعلام کرده بود انجام داد: "هرکه بدن مرا بخورد و خون مرا بنوشد، حیات ابدی می یابد." کلیسای کاتولیک هم این را پذیرفته که فرمان پروردگار را بجا آورد "اینکار را برای بیاد آوردن من انجام دهید." بر اساس این قول در نان و شراب، عیسی مسیح بواقع حضور دارد.

در "کمونین" ، دریافت "نان مقدس" در واقع مؤمنان خود عیسی را دریافت می کنند. این فقط یک برخورد نمادین نیست.

نیایشهای دیگر

علاوه بر این نیایش اصلی کاتولیکها، انواع و اقسام نمازها ، دعاها و نیایشها وجود دارد (مثلا ، دسته روی).

نیایش الهی در نگاه کاتولیکها تنها ارائه یک خدمت در مقابل خداوند نیست بلکه بیشتر شبیه خدمت رسانی خداوند به انسان است، انسانهایی که خداوند در کلام انجیل در نیایش از آنها یاد می کند.

پیشنهادهای روز یکشنبه

معروف است که "کاتولیکها روز یکشنبه به کلیسا می روند." در پیمان قدیم، هفتمین روز هفته روز خداوند نامیده می شد پس این روز مقدس بود. در این روز ، عیسی از مرگ برخاست. این همچون نور در روز "خورشید" است که گرمی داشته می شود، و در این روز اجساد مادی وزمان اندوخته برای نیایش ارائه می شود و مهمترین گردهمایی که اجتماع مؤمنان تجربه می کند برپا می شود. این گردهمایی در کلیسا برگزار شده و میراث عیسی مسیح است. نه بعنوان یک "تعهد" بلکه یک "تایید" نعمات خدا به ما درک می شود، که برای آن شکرگذاری می کنیم. برای همین واژه Eucharist بمعنی شکر نعمت است.

زانو زدن، نشستن، ایستادن ...

غیر کاتولیکها اغلب در عجبند که چرا در کلیسای کاتولیک اینقدر حرکت و جنب و جوش است: مردم بر می خیزند، می نشینند، زانو می زنند، و این حالات مبین نگرشهای داخلی کاتولیکها بوده و یا به شناخت این نگرشها کمک می کند. این نگرشها شامل: تکریم، آمادگی، هشیاری، گشاده رویی می باشد. نشستن یعنی استراحت، ماندن و با خیال راحت گوش فرا دادن... زانو زدن یعنی فروتنی، تواضع، مهار شدن و پرستش.

Weisungen und Dogmen

Gebote sind Wegweiser zum guten Leben und Zusammenleben. Jesus sagt: „Wenn Du das Leben erlangen willst, so halte die Gebote.“

(Matthäus 19,17)

Gewissen und Gebote

Ohne allgemeinverbindliche Grundnormen ist kein Leben möglich, das diesen Namen verdient. Lüge zum Beispiel zerstört Vertrauen, nährt Misstrauen, Unsicherheit, Verdacht. Faulheit geht zu Lasten anderer, Diebstahl und Gewalt unterdrücken andere, Ehebruch zerstört Familien und das Glück von Menschen.

Weil Gott die Menschen liebt, hat er ihnen Hilfen der Orientierung geschenkt. Die erste und entscheidende Orientierungshilfe ist das Gewissen. Christen nennen dieses Gewissen gelegentlich „Stimme Gottes“ in uns. Sie warnt vor Falschem und spornt zum Guten an. Das „schlechte Gewissen“ mahnt zur Umkehr und Wiedergutmachung. Dieses Organ kann beschädigt, verbogen und unterdrückt werden. Menschen können sich täuschen und auch selbst belügen. Wie hoch die Kirche den Wert des Gewissens schätzt wird dadurch deutlich, dass sie absoluten Gehorsam gegenüber einem Gewissensspruch fordert selbst angesichts der Möglichkeit solcher (Selbst-)Täuschungen.

Darum stellt Gott dem subjektiven Gewissen Gebote und Normen als Orientierungshilfe und Maßstab zur Seite. Solche Normen schränken nicht das Leben ein, sondern Selbstsucht und Gleichgültigkeit. Sie öffnen die Augen für die Bedürfnisse, Rechte und Ansprüche der Menschen neben uns. Sie weisen auf das hin, was gut für mich selbst und meinen Nächsten ist. Gewissen und Normen sind daher keine Gegensätze, sondern einander notwendige Ergänzungen. Beide haben in Gott ihre gemeinsame Quelle. Gebotsgehorsam ohne Gewissenseinsicht und innere Zustimmung ist ebenso falsch wie die Berufung auf das Gewissen, das sich an keinen objektiven Normen orientiert. Solche Weisungen sind zum Beispiel in den Zehn Geboten der Bibel enthalten, die Gott am Berg Sinai durch Mose seinem Volk Israel für alle Menschen gegeben hat.

Das Gebot der Liebe

Jesus hat alle Weisungen Gottes in einem einzigen Gebot zusammengefasst:

„Du sollst den Herrn Deinen Gott lieben mit Deinem ganzen Herzen, mit deiner ganzen Seele und deinen Nächsten wie dich selbst.“

In diesem „Nächsten“ sind auch die „Feinde“ eingeschlossen. Alle anderen Weisungen sind Ausfaltungen dieses Liebesgebotes. Am Anfang steht die Liebe Gottes zum Menschen; daraus folgt die Nächstenliebe, deren Maßstab ist die Liebe zu sich selbst.

Sich selbst lieben?

Das ist kein Egoismus, denn die Eigenliebe ist gebunden an die Nächsten- und die Gottesliebe. Nur wer sich selbst mag, kann auch andere mögen. Wer im Leben keine Liebe erfahren hat, tut sich schwer, seinerseits Liebe zu verschenken.

پرنندگان راهنماهای زندگی و همزیستی هستند. عیسی می فرماید، " اگر می خواهید زندگی را بدست آورید، فرمانها را رعایت کنید." (مطی ۱۷: ۱۹)

وجدان و فرامین

بدون عرف جهانی، زندگی که ارزش نام زندگی را داشته باشد امکان پذیر نیست. بعنوان مثال، دروغ، اعتماد را نابود می کند و در عوض بی اعتمادی، نا امنی، شک، تنبلی را بوجود می آورد و در نتیجه اینها، دزدی، خشونت، زنا بنیان خانواده ها و نشاط انسانها را از بین می برد. از آنجایی که خداوند انسان را دوست دارد، به انسانها راهنمایی داده است. اولین و اساسی ترین راهنما وجدان است. گاهی مسیحیان این وجدان را "صدای خداوند" در ما می خوانند. این صدا ما را از دروغها بر حذر می دارد و ما را به انجام کارهای خوب تشویق می کند و در عین حال "وجدان بد" ما می گوید که توبه کن و توانا بده!

این عضو در انسانها ممکن است آسیب دیده و سرکوب شود، انسانها می توانند خود را گول زده و حتی به خود دروغ بگویند. به همین میزان کلیسا برای وجدان انسان ارزش زیادی قائل است و بوضوح می گوید که باید مطلقاً از وجدان پیروی کرد، حتی در صورتی که احساس شود خود را گول می زنیم!

برای این، خداوند، وجدانها را شخصی ساخته است و فرمانها و عرف را کمکی برای جهت دادن و اندازه گیری آنها چنین عرفی زندگی را محدود نمی کند، بلکه خودرایی و بی تفاوتی را محدود می کند. این وجدانها باعث می شوند انسان چشمهایش را بگشاید و نیازها، حق ها و تقاضاها را در مردم اطراف خود ببیند. وجدانها اشاره دارند به آنچه که برای ما و هموعان و همسایگانمان خوب است. وجدانها و عرفها با هم در تضاد نیستند، اما لازم و ملزوم یکدیگرند. هر دو سرچشمه در خداوند دارند. اطاعت از وجدان، بدون وجدان، و رضایت درونی، کاملاً اشتباه و خطا است. چرا که در جهت عرف عمومی نیست. چنین جهانی، بعنوان مثال، در ده فرمان انجیل آمده است، که خداوند به موسی بر کوه سینا ارائه داد تا مردم اسرائیل و همه انسانها را رهنمود شوند.

فرمان عشق

عیسی همه دستورهای خداوند را در یک فرمان خلاصه کرده است:

"تو باید پروردگارت را با همه وجودت و قلبت و همه روح دوست بداری، و همسایه ات را نیز همچون خود."

در این کلمه "همسایه" "دشمنان" هم وجود دارد. همه جهت‌های دیگر هم برای ساختن این عشق وجود دارند. در ابتدا عشق خداوند به انسان است، و این نتیجه احسان است، اندازه گیری میزان عشق.

خود را دوست بداری؟

این خودخواهی نیست، چرا که این عشق گره خورده با عشق به همسایه، ممنوع و خداوند. تنها کسانی که خود را دوست می دارند قادرند دیگران را هم دوست بدارند. هر آنکه تا کنون عشق را تجربه نکرده است.

Menschen, die zu Selbsthass und Selbstverneinung neigen, sind auch anderen gegenüber missgünstig gesonnen.

Kraft zu lieben

Der christliche Glaube sagt: Auch wo menschliche Liebe fehlt, auch da wo ein Mensch durch eigene Schuld auf die schiefe Bahn geraten ist, bleibt die Liebe Gottes zu ihm bestehen. Das entlastet und befreit vom Zwang zum Egoismus. Ich muss nicht zuerst an mich denken: Das tut Gott bereits. Daraus wächst Kraft und Gelassenheit, auf andere Menschen, selbst auf meinen Feind, zuzugehen.

Kann man alle lieben?

Das Gefühl der Liebe lässt sich nicht erzwingen. Ein solches Gefühl meint Jesus auch nicht. Vielmehr ist die Liebe eine Frage der Einstellung und des Willens, jedem Menschen das ihm Zustehende zu gewähren, sich für sein Recht und Wohlergehen einzusetzen und ihn vor jedem Schaden zu bewahren und ihn als Menschen zu bejahen und anzunehmen.

Von dieser Liebe darf grundsätzlich niemand ausgegrenzt werden, nicht der Fremde, der Unsympathische, der Feind. So antwortet der Mensch am besten auf die Liebe, die ihm - wie allen anderen auch - von Gott geschenkt ist. Jesus ist dieser Gedanke so wichtig, dass er den Nächsten mit sich selbst gleichsetzt:

„Was ihr dem Geringsten meiner Brüder getan habt, das habt ihr mir getan“
und „Wie kann einer Gott lieben, den er nicht sieht, wenn einer den Nächsten nicht liebt, den er sieht?“

Gelebte Nächstenliebe

Darum ist die praktizierte Nächstenliebe ein Grundlevensvollzug des Glaubens und der Kirche. Die organisierte Sorge für den Nächsten in der katholischen Kirche nennt man die Caritas.

Die Caritas betreut über viele Menschen. Weit über 100.000 hauptamtliche Mitarbeiter, Laienhelfer und Ordensleute helfen Kranken und Alten, organisieren Familien- und Kinderfreizeiten, bieten Müttererholungen, Kindergärten und Horte an, betreuen Jugendwohnheime, Fürsorge und Erziehungsheime, bieten Obdachlosen und Asylanten Heim und Unterkunft.

بسختی می تواند حتی خود را دوست بدارد. آنان که پر از تنفرند و خود را انکار می کنند، این احساسات را به دیگری هم منتقل می کنند.

قدرت عشق

اعتقاد مسیحیان می گوید: حتی اگر انسانی فاقد عشق باشد، حتی اگر فردی به راه نادرست قدم گذاشته باشد، عشق خداوند در او همچنان باقی خواهد ماند. این امر انسان را از خودخواهی رها و آزاد می کند. چرا که بخود می گوید من مجبور نیستم نخست به خود فکر کنم، چون خداوند قبلاً این کار را کرده است. به همین دلیل قدرت و آرامش پرورش یافته و به دیگران منتقل می شود، حتی دشمنان. آیا همه می توانند عشق بورزند؟

احساس عشق ورزیدن را نمی توان بزور بوجود آورد. عیسی هم به چنین حسی هرگز فکر نکرده است. برعکس، عشق محصول نگرش و اراده به دیگران است. پس این حق به مردم داده شده که چنین کنند، که راه درست را انتخاب کرده و خوب باشند تا از آسیب در امان بوده و شایسته نام انسان باشند.

هیچکس از این عشق مستثنی نیست، نه بیگانگان، نه غیر دلسوزان و نه دشمنان. این بهترین روش برای پاس انسان به عشق است که خداوند به او عطا کرده است. مثل همه انسانها، عیسی با آنهمه اهمیتش خود را با همنوعان و همسایگانش برابر می دانست.

"هرآنچه به برادرانم روا می دارید، بر من روا دارید،" و "چگونه امکان دارد انسان همسایه اش را که می بیند دوست نداشته باشد و خدایی را که نمی بیند دوست داشته باشد؟"

نیکوکاری

دقیقا به همین دلیل نیکوکاری و احسان تمرینی است برای مسائل اولیه اعتقادی در زندگی مسیحی. توجه سازماندهی شده به همسایه در کلیسای کاتولیک "کاریتاس" نامیده می شود. در جمهوری فدرال به تنهایی، کاریتاس مسئولیت تعداد زیادی نیازمند در روز را بعهده دارد. بیش از ۱۰۰،۰۰۰ کارمند تمام وقت، مددکاران و افراد مذهبی به بیماران و سالمندان کمک کرده خانواده ها را سازمان می دهند، از کودکان حمایت و نگهداری می کنند، مادران و کودکان دور افتاده از هم را بهم می رسانند، کودکان و محل نگهداری کودکان را فراهم می کنند، برای جوانان سرپناه می سازند، مراکز آموزشی و تحصیلی تأسیس می کنند، به بی خانمانها و پناهجویان کمک می کنند.

Dogmen

Christlicher Glaube gründet auf der Offenbarung Gottes. Darum gibt es unverrückbare Wahrheiten, die aus dieser Offenbarung abgeleitet sind. Solche Glaubenssätze nennt man Dogmen. Für Katholiken sind diese - genauso wie die Gebote - keine Bevormundungen oder Einschränkungen, sondern Haltepunkte ihres Glaubens. Wenn Gott sich offenbart, will er klare Orientierung geben, Licht in die Grundfragen des Lebens bringen. Menschen sollen sich an etwas halten können. Auf einem schwankenden, sumpfigen Grund kann man kein Leben bauen.

Diese festen Haltepunkte des Glaubens, die Dogmen, können gleichwohl im Laufe der Zeit besser verstanden werden, ihr Verständnis kann sich weiterentwickeln; aber der Glaube kann sich nicht in seinem festen Kernbestand ändern. Gott spricht nicht heute so und morgen anders. Gott kann sich nicht selbst widersprechen. Deshalb hat Jesus der Kirche seinen Geist als bleibenden Beistand versprochen, „der sie in alle Wahrheiten einführen wird“. So garantiert Jesus selbst die unverfälschte Weitergabe der Botschaft des Glaubens durch die Zeit.

Die Bergpredigt -

Vision? Illusion? Provokation?

Die Bergpredigt gehört zu den bekanntesten Passagen im Neuen Testament. Sie gilt als Grundgesetz einer neuen, menschlicheren Welt.

Selig, die vor Gott arm sind. Ihnen gehört das Himmelreich.

Selig, die trauern, denn sie werden getröstet werden. Selig, die keine Gewalt anwenden, denn sie werden das Land erben. Selig, die hungern und dürsten nach Gerechtigkeit, denn sie werden satt werden. Selig, die barmherzig sind, denn sie werden Erbarmen finden. Selig, die Frieden stiften, denn sie werden Kinder Gottes genannt werden.

اجبار

اعتقاد مسیحیان بر آشکار سازی خداوند بنیان شده است. بنابراین، اعتماد غیر قابل برگشتی در این نمایان سازی وجود دارد. به این اعتقاد، باورداشت گفته می شود. برای کاتولیکها، این باورداشتها درست مثل فرمانها، الگو یا محدودیت نیست، بلکه آغاز راه اعتقاد و باور است. هنگامی که خداوند خود را نمایان می کند، قصد دارد راهنمایی روشنی بکند، تا نور را در ابتدایی ترین پرسشهای زندگی بیاورد. انسانها باید قادر به پیروی کردن از چیزی باشند. در اکت و خیز این زمین ناهموار انسان نمی تواند زندگی خود را بنا کند.

این طرز برخورد ثابت اعتقادی یعنی باورداشت را می توان به مرور زمان بهتر درک کرد، حتی کم این مفاهیم ممکن است توسعه پیدا کنند؛ اما اعتقاد در هسته اصلی خود تغییر نمی کند. خداوند امروز و فردا با ما حرف نمی زند. او نمی تواند خود را نقض کند به همین کلیسا بشارت می دهد که روح عیسی تا ابد برای کمک ما است، " که همگان را به حقیقت رهنمون می شود." بدین ترتیب عیسی خود تضمینی است بر انتقال بی کم و کاست این پیام ایمان در همه زمانها.

موظفه کوهستان

بینش؟ پندار؟ انگیزش؟

کوهنورد یکی از معرفتترین متون در کتاب عهد جدید است. این متن در مورد قوانین اولیه برای انسان و جهان نوین است.

تقدیس شدگان کسانی هستند که در مقابل خداوند بیچارگان و فقرا هستند. پادشاهی بهشت متعلق به آنهاست.

تقدیس شدگان آنهایی هستند که ناله می کنند که باید تسکین یابند. تقدیس شدگان گرسنه و تشنه نیکوکاری هستند تا از آن سرشار شوند. تقدیس شدگان آنانی هستند که بخشنده اند چرا که بخشش را خواهند یافت. و بالاخره تقدیس شدگان صلح طلبانند، چرا که باید آنها را فرزندان خداوند نامید.

Vollendung in Gott

Weil Gott liebt, gibt es für alle Menschen ein Leben über den Tod hinaus. Christen nennen das Sterben: Heimgehen.

Einer hat den Tod besiegt

Man sagt gelegentlich: „Noch keiner ist vom Tod zurückgekommen.“ Doch. Christen sind überzeugt: Einer, der wirklich tot war, ist nicht im Tod geblieben. Jesus von Nazareth. Er ist zwar nicht aus dem Grab in sein früheres irdisches Leben zurückgekehrt, um dann kurze Zeit später endgültig zu sterben - nein, er ist in eine neue Lebensweise eingetreten, die Gott schenkt und die nie endet. Die Jünger sagen „Gott hat ihn von den Toten auferweckt, dafür sind wir Zeugen“.

Alle werden leben

Dieser Jesus hat den Vater im Himmel vor seinem Tod gebeten, "ich will, dass alle, die Du mir gegeben hast, dort bei mir sind, wo ich bin".

Wer sich also an ihn hält, hat wie er Zukunft über den Tod hinaus. Er wird in alle Ewigkeit nicht sterben, sondern in das neue Leben bei Gott eingehen. Jesus sagt: „Ich bin die Auferstehung und das Leben. Wer an mich glaubt, wird leben, auch wenn er gestorben ist; und jeder der liebt und an mich glaubt, wird in Ewigkeit nicht sterben“.

Der Tod ist also nicht endgültiges Ende, sondern Durchgang. Darum sprechen Christen von ihm und von dem, was auf den Tod folgt, eher in frohen Bildern. Sie sprechen von „Ewigem Leben“, „Frieden ohne Qual“, von „Licht“ und „Ruhe“. Sie sprechen von einer „Wohnung Gottes“... Alles Versuche, das Unsagbare zu sagen.

Was kommt danach?

Über das „Wie“ dieses neuen Lebens sagt die Bibel wenig. „Kein Auge hat es gesehen, kein Ohr hat es gehört, und in keines Menschen Herz ist es gedrunken, was Gott denen bereitet hat, die ihn lieben“. An anderer Stelle heißt es: „So ist es mit der Auferstehung der Toten. Was gesät wird, ist verweslich! Was auferweckt wird, unverweslich. Was gesät wird, ist schwach! Was auferweckt wird, ist stark. Gesät wird ein irdischer Leib, auferweckt wird ein überirdischer Leib“.

Alle Texte der Bibel wollen nur sagen: Wir sind bei Gott, von dem wir ausgegangen sind, und der das Ziel allen menschlichen Hoffens ist. Das bedeutet höchstes Glück, Sinnerfüllung, Erweiterung allen menschlichen Bewusstseins und Wissens. Das ist der Himmel. Wir bleiben die gleichen Personen wie vorher, aber unabhängig von Raum und Zeit. Wir nennen im Glauben diesen Zustand "Verklärung".

از آنجا که خداوند عشق می ورزد، حیات پس از مرگ برای انسانها در نظر گرفته است. مسیحیان به مرگ به خانه رفتن می گویند.

کسی که مرگ را شکست داده است

گاهی گفته می شود، "تا کنون کسی از سفر مرگ بازنگشته است." اما مسیحیان معتقدند کسی که واقعا مرده است به حالت مرده باقی نخواهد ماند، عیسی ناصری اگر چه از گورستان به زندگی خاکی خود بازنگشت، اندکی پس از مرگ به حیات دیگری وارد شد که خداوند به او داد و هرگز به پایان نمی رسد. "شاگردانش می گویند" خداوند او را از مرگ برخاست و ما شاهدان این واقعه هستیم.

همه زندگی خواهند کرد

عیسی قبل از مرگ از پدر خواست: "می خواهم هر آنچه به من دادی در جایی که هستم با من باشد."

پس هر که به او وفادار بماند آینده ای پس از مرگ در انتظارش است. او در ابدیت نخواهد مرد، بلکه با خداوند به حیاتی جدید قدم خواهد گذاشت.

عیسی می فرماید: "من رستخیز و زندگی هستم. هر آنکه به من اعتقاد دارد زنده می ماند، حتی اگر مرده باشد؛ و هر آنکه عشق بورزد و باور داشته باشد، تا ابد نخواهد مرد." پس مرگ پایان راه نیست. بنابر این مسیحیان هر آنچه او می گوید را تکرار می کنند و با شادمانی به حیات پس از مرگ باور دارند. آنها در مورد "زندگی ابدی"، "آرامش بدون درد"، "نور"، و "صلح" حرف می زنند. آنها از "حیات الهی" حرف می زنند... و خیلی چیزهای نگفتنی دیگر.

سپس چه می شود؟

انجیل در خشوش چگونگی این حیات جدید زیاد چیزی نمی گوید. "هیچ چشمی تا کنون آنرا ندیده است، هیچ گوشی تا کنون آنرا نشنیده است، و هیچ قلبی تا کنون به آنچه خداوند برای عاشقانش فراهم کرده نفوذ نکرده است." در جای دیگری می گوید، "چنین است رستخیز مردگان. هر چه پراکنده شده است فاسد می شود! و هر چه رستخیز می کند، غیر مادی می گردد. هر چه پراکنده گشته ضعیف است! هر چه رستخیز کرده پر قدرت. بدن مادی پراکنده می شود، بدن فرا طبیعی از آن بر می خیزد."

کل متن انجیل به سادگی می گوید: ما از خدایی هستم که از او جدا شده ایم، و این هدف همه انسانهای امیدوار است. این یعنی بزرگترین نشاط، عظیمترین تفکر، گسترش وجدان بشری و دانستیهای او. این یعنی بهشت موعود. ما همان انسانی که بودیم باقی خواهیم ماند لیکن مستقل از زمان و مکان. ما به این فرایند "ترادیسی" ایمان می گوئیم.

Verklärung

Ein irdisches Bild kann die Ungeheuerlichkeit dieser Umwandlung veranschaulichen: Die Raupe, die am Boden kriecht, wird nach der Verpuppung zum Schmetterling, der sich in strahlender Schönheit in die Luft schwingt. Würden wir die Zusammenhänge nicht kennen, könnten wir nicht glauben, dass Raupe und Schmetterling das gleiche Wesen sind.

Unendlich gewaltiger ist die Veränderung unseres Wesens, wenn Gott uns an seinem Leben teilhaben lässt. Alles, was in unserem Leben gut war, geht - verklärt und ohne jede Unvollkommenheit - in diesen „Himmel“ ein. Alles noch Unvollkommene fällt von uns ab. Mit Himmel ist gemeint, dass wir bei Gott sind. Niemand aber wird gezwungen bei Gott zu sein. Er lässt jedem Freiheit, sich auch gegen ihn zu entscheiden und ihn zu verfehlen. Wer sich ein Leben lang gegen Gott und sein Gewissen entschieden hat, wird diese Entscheidung auch im Tod durchhalten wollen. Gott wird dies akzeptieren. Da Gott aber der Sinn unseres Lebens ist, bedeutet dies das völlige Scheitern des menschlichen Lebens, völlige Sinnlosigkeit. Das wäre dann „die Hölle“.

Alles Gute, das es in dem Leben gab, war dann mehr oder weniger umsonst. Hier ist selbst Gottes Liebe machtlos, denn Liebe kann eines nicht, sie kann nicht Macht ausüben und nicht zwingen; sonst hörte sie auf, Liebe zu sein. In diesem Sinne spricht der Glaube von einem Gericht, das im Tode erfolgt, von einer Entscheidung, ob der Mensch nah oder fern von Gott leben wird. Sein ganzes Leben entscheidet darüber. Gott ist kein strafender Richter, denn er hat kein Interesse an einem verwerfenden Gerichtsurteil. Ob der Mensch sein Lebensziel erreicht, hängt von ihm selbst ab. Im Augenblick des Todes kommt der Mensch zu einer umfassenden Selbsterkenntnis ohne jede Selbsttäuschung, wie sie im Leben möglich war. In dieser Zusammenschau sieht der Mensch, was richtig war und was er falsch gemacht hat. So ist dieses Gericht zunächst einmal ein Selbstgericht. Sein eigenes Leben richtet ihn.

Ob Gottes Liebe, die ja unendlich ist, auch da noch Wege findet, um diesem Menschen nahe zu bleiben, wer weiß das?!

Sterben und Tod

Die Tragfähigkeit und Lebensfreundlichkeit von Wahrheiten erweisen sich spätestens angesichts des Todes. Das gilt auch für den Glauben. Für Christen sind Tod und Sterben kein Tabu. Sie haben einen festen Platz im Gemeindeleben und in der Liturgie. Die Beerdigungsrituale sind konkrete Hilfen der Kirche für die trauernden Hinterbliebenen. In Krankenhäusern versuchen Seelsorger Menschen in Schmerz und Leid zu begleiten. Die Hospizbewegung baut immer mehr Häuser auf, in denen Menschen bis in den Tod hinein begleitet werden: Das ist die christliche Form der Sterbehilfe.

ترادیسی

تصویر خاکی می تواند دیوسیرتی این ترادیسی را نشان دهد: همچون کرم ابریشم که بر زمین می خزد، پس از شفیره شدن، به پروانه ای مبدل می شود که به غایت زیباست و در هوا تاب می خورد. اگر ما این ارتباطات را نشناسیم، باور نمی کنیم که آن کرم شفیره و پروانه یک موجود هستند.

بطور نا محدودی وقتی خداوند اجازه می دهد زندگیش را با او شریک باشیم تغییر ما حتی عظیمتر خواهد بود. هر آنچه که در حیات ما خوب بوده به این "بهشت" می رود، بدون هیچ تغییری و بدون هیچ کاستی، و هر آنچه که نقصی دارد در ما گم می شود، و بهشت یعنی با خداوند بودن، اما هیچکس مجبور به بودن با خداوند نیست، او برای همه این امکان را می گذارد که تصمیم بگیرند و با او نباشند، هرکسی که علیه او و بر ضد وجدانش در زندگی تصمیم بگیرد، در واقع پایان این تصمیم گیری را می خواهد، و این یعنی شکست کامل، بیهودگی که همانا "دوزخ" خواهد بود.

هر آنچه خوب یا بد در زندگی به هدر می رود. اکنون دیگر حتی عشق خدا هم بی اثر می شود، چرا که عشق دیگر نمی تواند کاری کند، عشق نمی تواند قدرت را تمرین داده و مجبور کند؛ وگرنه او خودش نخواست که دوست داشته شده باشد. در این صورت ایمان به داوری که در هنگام مرگ اتفاق می افتد از تصمیمی حرف می زند، از اینکه انسان می تواند نزدیک یا دور از خداوند باشد. می گوید که انسان در تمام عمرش حق تصمیم گیری داشته. خداوند قاضی جنایات نیست، چرا که او علاقه ای به حکم رد کسی ندارد. رسیدن هر انسانی به اهداف زندگیش به خودش بستگی دارد. در لحظه مرگ انسان بطور کامل بدون هیچ فریبی خود را خواهد شناخت. و در این لحظه خواهد دید چه کاری را درست انجام داده و چه کارهایی نادرست بوده اند. پس این محکمه، محکمه خود بوده و زندگیش برای او حکم صادر خواهد کرد. با عشق به خدا، که بینهایت است، هنوز راههایی برای انسان ماندن باقی می ماند، کسی چه می داند؟!!

مردن و مرگ

نیک زیستن و پذیرش حقایق زندگی در پایان مرگ ثابت شده است. این در مورد ایمان هم صدق می کند. برای مسیحیان، مرگ و مردن واژگان ممنوعه نیستند. بر عکس جایگاه محکمی در اجتماع مسیحیان و آموزه های آنها دارند. مراسم تدفین واقعیتی عینی از کمک کلیسا برای بازماندگان است. در بیمارستانها، کشیشان سعی در همراهی با مردم در دردها و غمهایشان دارند. آرامگاهها مکانهای بیشتر و بیشتری برای مردگان فراهم می آورند: این شیوه مسیحی مرگ از روی ترحم است.

Über allem: Das Kreuz

In katholischen Gegenden ist häufig an Wegrändern ein Kreuz zu sehen. Katholiken beginnen ihr Gebet mit einer Bekreuzigung und stellen sich damit unter das Kreuz. Jeder Segen wird im Zeichen des Kreuzes gespendet. Denn das Kreuz ist nicht nur Zeichen des Todes, sondern Zeichen der Hoffnung und des Lebens: Jesus, unter dem Vorwurf der Gotteslästerung zum Tod am Kreuz verurteilt und am Kreuz gestorben, ist nicht im Tod geblieben. Er ist auferstanden in ein neues Leben. Durch ihn können alle Menschen Hoffnung über das Grab hinaus haben. Für diesen Glauben und für die Hoffnung steht das Kreuz. Es ist das Zeichen der Christen. Es symbolisiert die Verbindung zwischen Gott und Menschen, zwischen Himmel und Erde (die Vertikale) und zugleich die Verbindung der Menschen untereinander und die Geschwisterlichkeit aller (die Horizontale). Die Hoffnung, die das Kreuz symbolisiert vertröstet nicht auf ein Jenseits, sondern ist Programm für das Leben hier und jetzt. Wo immer Leben verhindert wird und wann immer Leben bedroht wird, stellt sich der Glaube quer und durchkreuzt die Pläne derer, die Leben zerstören. Darum ist es für Christen wichtig, sich immer wieder des Kreuz-Zeichens zu erinnern.

Impressum:

Herausgegeben vom Referat Erwachsenenkatechumenat und Verkündigung,

A-1010 Wien, Stephansplatz 6, Pastoralamt der Erzdiözese Wien, mit Erlaubnis des bischöflichen Ordinariates Limburg - Referat für Liturgie - Katechese - Spiritualität vom Dezember 2016 für das Koordinationsbüro der Österreichischen Bischofskonferenz für Katechumenat und Asyl, Jänner 2017.

در مناطق کاتولیک نشین همواره در کنار جاده ها صلیب به چشم می خورد. کاتولیکها دعاهایشان را با صلیب کشیدن بر سینه آغاز می کنند، و خود را زیر صلیب قرار می دهند. هر تقدیسی با صلیب انجام می شود. چرا که صلیب نب هیچ وجه نشان مرگ نیست، بلکه نشان زندگی و امید است: عیسی مسیح متهم به کفر شده و بر صلیبی مصلوب گشت، او بر همان صلیب مرد، اما مرده باقی نماند. او برای زندگی جدید برخواست. مطابق او همه انسانها می تونند چنین امیدی از ورای گورستان داشته باشند.

به همین دلیل ایمان و امید متکی بر صلیب هستند. صلیب نماد مسیحیان است. این نماد بیانگر ارتباط انسان با خداوند است، ارتباط بین بهشت و زمین است (به شکل عمودی) و در همین حال ارتباط بین انسانها و برادریشان با هم (به شکل افقی). نمادی که بیان کننده عدم تعلل در برنامه ریزی برای حیات بشریت است اینجا و همین حالا. به محضی که زندگی بازدارنده و یا تهدید کننده بشود، ایمان پیسی گرفته و همه نقشه های نابود کنندگان زندگی را نقش بر آب می کند. برای همین است که برای مسیحیان اهمیت دارد که نقش صلیب را بخاطر بیاورند.

